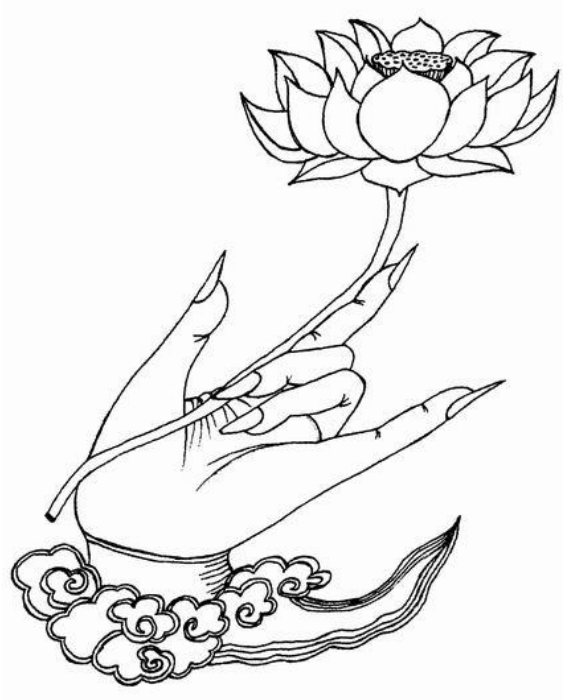

**NHỮNG
ĐIỂM
ĐẾN
CỦA
NHẬN
THỨC**

Bạch Mã

Tập 14

Cuốn Sách Này Của:.....

.....

SĐT:.....

Gmail:.....

Địa Chỉ:.....

.....

Kí Tên:

Lời nhắn nhủ của tác giả!

Tác giả đã cố gắng sắp xếp những khái niệm mới theo một trật tự nhất định, do vậy mong quý đọc giả nên đọc lần lượt, đọc tới đâu thể hội được tới đó, không nên đọc xáo trộn giữa các điều, tức là **“đọc điều sau xong mới đọc điều trước”**, và giữa các tập, **“đọc tập sau xong mới đọc tập trước”**, như vậy sẽ không xâu chuỗi được hết những khái niệm mới... mà tác giả đã sắp xếp!

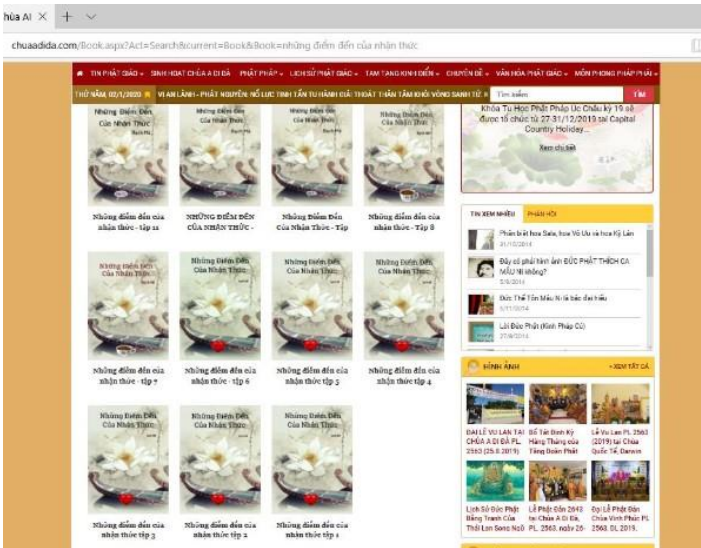

Khi đọc, quý đọc giả luôn trong tâm thái nhẹ nhàng, thư thái **như đang nói chuyện với chính mình!**

Quý đọc giả có thể chia sẻ file sách hoặc in tặng... tác phẩm này cho bất kì ai mà đọc giả yêu mến!

Mọi cá nhân, tổ chức... nếu cần dùng lời của Bạch Mã để sử dụng vào bất kì công việc gì có lợi ích cho mình, cho đất nước, cho xã hội... xin hãy tùy ý sử dụng - Bạch Mã không giữ cho riêng mình!

Để lấy File PDF và bìa sách - các bạn có thể gõ vào công cụ tìm kiếm [Google] từ khóa: [những điểm đến của nhận thức], có nhiều trang mạng đã đăng tải lên. Đây đủ nhất là trang <http://www.chuaadida.com/thu-vien-sach/> rồi gõ vào ô [Nhập sách cần tìm] từ khóa [những điểm đến của nhận thức], tất cả các tập đều hiện lên.

Hoặc gọi cho Bạch Mã theo SDT + ZALO: 0933.03.6600 Bạch Mã sẽ gửi File cho các bạn tự làm, hoặc Bạch Mã sẽ nhờ chỗ làm sách giá rẻ mà Bạch Mã quen biết, họ sẽ làm và gửi phát nhanh cho các bạn Bộ Sách Toàn Tập đầy đủ này!

Trân trọng & cảm ơn!
Adidaphat!

LỜI GIỚI THIỆU CỦA TÁC GIẢ BẠCH MÃ

Sự kì diệu của con người đối với thế gian này chính là tâm hồn của họ, ai cũng có tâm hồn và không ai giống ai cả. Mỗi tâm hồn đều có trí tuệ riêng tức khả năng nhìn nhận từ tâm hồn ấy tới mọi thứ xung quanh họ, đều có đạo đức riêng tức cách đối xử từ tâm hồn ấy tới mọi thứ xung quanh họ, và đó là sự khác biệt lớn nhất - bao quát nhất giữa người với người.

Khi những tâm hồn sống gần nhau thì họ ảnh hưởng lẫn nhau, trí tuệ chung của họ dần xây dựng văn hóa riêng biệt của họ, đó là xã hội của họ và cũng không một xã hội nào khác, giống với xã hội của họ cả nếu không có sự học hỏi lẫn nhau.

Xã hội đã hình thành thì mọi cái tốt xấu trong xã hội ấy đều tác động tới mọi con người trong đó, nó là ảnh hưởng lớn, là trực tiếp tới nhận thức của từng người. Do vậy: Cái mà mọi xã hội quan tâm nhất là phải xây dựng được nền giáo dục tốt đẹp, và cái đích là tâm hồn của mọi người

đều được hạnh phúc, giữa người với người phải hòa ái, giữa người với muôn loài, với môi trường phải thân thiện, biết yêu thương và biết bảo vệ cho nhau để thế giới hoàn toàn là thái bình. Đó chính là mong muốn trong sâu thẳm tâm hồn của mỗi người và cả của Bạch Mã, và mỗi người nên trở thành con người tốt đẹp hơn và có ích hơn nữa đối với xã hội của chính mình cũng như của cả nhân loại.

Để một tâm hồn được tốt lên, để một xã hội được tốt lên thì luôn cần đến sự giáo dục, và mọi điều giáo dục luôn phải là đạo lý có cái tình yêu thương ở trong đó thì sự giáo dục mới được tốt đẹp. Sự giáo dục lớn nhất cho đến nay đối với nhân loại chính là tư tưởng là trí tuệ của những con người vĩ đại, như Khổng Tử, Lão Tử, Chúa Yêsu..., Đức Phật Thích Ca. Những lời dạy bảo của những tâm hồn vĩ đại ấy không gì khác ngoài sự giáo dục và để mong muốn cho cái mục đích thái bình chung của nhân loại trở thành hiện thực. Chỉ vì hệ thống tư tưởng của họ, hệ thống giáo lý của họ quá khác biệt và quá thâm sâu nên bị người đời sau cho là tôn giáo riêng, mà đôi khi lại kì thị, lại phân biệt, mà không hiểu tất cả đó chỉ là sự giáo dục.

Đôi với cuộc sống đời thường những tôn giáo ấy vẫn đang tồn tại song song bởi nó có giá trị rất lớn cùng với sự đi tiếp của nhân loại. Những người chăm lo hơn cho tâm hồn cũng thường chọn cho mình một tôn giáo, một hệ thống tư tưởng tốt đẹp nào đó cho phù hợp với trí tuệ của mình để tu tập đạo hạnh, cũng là để một phần nào đó đem lại sự đóng góp cho xã hội được tốt đẹp hơn, góp chút sức lực nhỏ bé để tạo nên một xã hội cân bằng hơn, hiền hòa hơn khi đang phải nhìn thấy nhân loại càng ngày lại càng có sự biến động không được tốt đẹp. Đó là tư tưởng chính của Bạch Mã!

LỜI NÓI ĐẦU

Nhận thức là sự khác biệt lớn nhất bên trong mỗi con người, nó quyết định cách nhìn nhận của mỗi người ra thế giới bên ngoài, tất cả mọi thứ xung quanh một con người đều thể hiện nhận thức của người ấy. Một nhận thức tốt sẽ làm mọi việc được dễ dàng hơn, vì thế mỗi người luôn mong muốn có một nhận thức tốt hơn qua việc học hỏi và rèn luyện, nhưng phải học hỏi và rèn luyện thế nào để con người trở nên thông thái và được kính trọng thì không phải ai cũng làm được. Chính vì lẽ đó mà có nhiều người đã để lại những nhận thức giá trị đã lĩnh hội được để cho mọi người cùng học tập và rèn luyện, khi nhận thức càng gần chân lý của đạo đức, tức sự yêu thương chính mình, yêu thương mọi người và muôn loài thì chân lý đó càng đúng, càng bất diệt bởi nó đem tâm hồn con người hòa quyện vào cái hư vô, nó không chỉ là con đường tới thành tựu chân chính của một con người mà nó còn đưa con người tới sự an lạc của tâm hồn, khiến tâm hồn nhẹ nhàng giữa cuộc sống đầy phiền nhiễu.

Nền văn hóa của nhân loại đã luận về Đạo Đức và Trí Tuệ của con người sâu sắc và vô tận có trong Đạo Phật và Đạo Nho... ở phương đông, đó là hai sự ảnh hưởng lớn và vô cùng sâu sắc tới nhân phẩm của một con người

phương đông, là sự thăng hoa của nhận thức, nó chứa đựng nhận thức của những sự giác ngộ lớn nhỏ đến sự đắc đạo vô ngã, giải thoát,..., nó hướng con người tới đạo đức, hướng tới tình thương yêu vô tận, nếu nhận thức đúng dẫn sự tinh túy của hai ngôi nhà nhận thức to lớn này hay những chân lí, đạo lí... từ đâu đó, chăm chỉ học hỏi và rèn luyện thì hoàn toàn mỗi người tự bước đi được trên con đường giác ngộ nhận thức để tâm hồn được tĩnh lặng.

Đạo lí không bao giờ là sai để con người trở nên thân thương hơn, tâm hồn con người dần hướng tới sự an lạc. Dù thế giới có chuyển biến thế nào thì cuối cùng cũng trở về với con đường của nhận thức giác ngộ, có thể là con đường mà Đức Phật đã trở về với tâm chân thật của mình và chỉ đường cho mọi người đi theo. Cái biến động cuối cùng cũng phải tĩnh lặng, và chỉ có những đạo lí mới làm con người bao dung thì sự tĩnh lặng của thân tâm mới đến, tâm hồn được hòa quyện vào hư vô - trường tồn cùng hư vô!

Cuộc sống thực tại lấy con người và xã hội loài người làm chủ thể. Con người biến đổi xấu đi kéo theo xã hội biến đổi và môi trường biến đổi xấu theo, cả trái đất cũng theo đó chịu ảnh hưởng. Điều ngược lại diễn ra khi con người không thể thay đổi được gì với trái đất nữa và trái đất ảnh hưởng xấu ngược lại trước khi tự nó đến lúc thay đổi. Cái làm con người biến đổi là sự thay đổi tốt xấu của đạo lí làm người, là trí tuệ của nhận thức đã lĩnh hội!

PHẦN I CON NGƯỜI

Lĩnh hội được trí tuệ và sự linh tính của trực giác đến từ hư vô mà con người và muôn loài thừa hưởng rất phức tạp, khi con người có được sự kiểm soát mọi thứ thì dường như trí tuệ và trực giác ấy ít nhiều được bộc lộ. Nhưng những chân lí cao siêu, thâm sâu mà cổ nhân đã nhận thức và truyền lại thì lại có quá ít người ngày nay lĩnh hội, cái mong muốn nhận thức thêm của nhân loại càng ngày lại càng cạn dần, chỉ sử dụng chưa hết được cái tri thức của cổ nhân mà không kèm theo hết mong muốn tốt đẹp được gửi gắm ở đó mà lại trở thành những người con hư. Sự thức tỉnh của đạo lí là nhân phẩm, nhân cách làm người..., và của trí tuệ là khả năng nhìn nhận về con người, về cuộc sống, và mọi thứ có thể thấy..., sự thức tỉnh ấy là tối cần thiết cho loài người tồn tại lâu hơn và không tự hại chính mình. Có sự thức tỉnh của cái đạo và cái trí ấy để tránh sống theo lối bản năng, và trước hết phải có ở mọi người trong gia đình, mọi người ở tập thể và trong toàn xã hội!

Điểm đến số 1

“thật”

Chân tâm... là thật...

Trí huệ... là thật...

Lòng từ... là thật...

Thanh tịnh... là thật...

Pháp thân... là thật...

Chánh đạo... là thật...

...

Phật giới... là thật... !

Điểm đến số 2

“giả”

Vọng tâm... là giả...

Ngu si... là giả...

Các ác... là giả...

Nhục thân... là giả...

Động loạn... là giả...

Tà đạo... là giả...

...

Lục đạo... là giả... !

Điểm đến số 3

“vĩnh hằng – sinh diệt”

Chân tâm... vĩnh hằng... – vọng tâm... sinh diệt...

Trí huệ... vĩnh hằng... – ngu si... sinh diệt...

Lòng từ... vĩnh hằng... – các ác... sinh diệt...

Pháp thân... vĩnh hằng... – nhục thân... sinh diệt...

Thanh tịnh... vĩnh hằng... – động loạn... sinh diệt...

Chánh đạo... vĩnh hằng... – tà đạo... sinh diệt...

...

Cái thật... vĩnh hằng... – cái giả... sinh diệt...

Phật giới... vĩnh hằng... – lục đạo... sinh diệt... !

Điểm đến số 4

“thiếu sót”

Vọng tâm... thiếu sót...

Phàm đức... thiếu sót...

Trí tuệ... thiếu sót...

Báo ân... thiếu sót...

Nhục thân... thiếu sót...

Hiếu, hạnh... thiếu sót...

...

Lục đạo... thiếu sót... !

Điêm đến số 5

“viên mãn”

Chân tâm... viên mãn...

Tánh đức... viên mãn...

Trí huệ... viên mãn...

Báo ân... viên mãn...

Pháp thân... viên mãn...

Hiếu, hạnh... viên mãn...

...

Phật giới... viên mãn... !

Điểm đến số 6

“chúng sinh – thánh trí”

Chúng sinh... vọng thức... – Thánh trí... thanh tịnh...

Chúng sinh... động loạn... – Thánh trí... bình an...

Chúng sinh... khổ đau... – Thánh trí... hỷ lạc...

Chúng sinh... thiếu sót... – Thánh trí... viên mãn...

Chúng sinh... ngăn ngại... – Thánh trí... tự tại...

Chúng sinh... luân hồi... – Thánh trí... giải thoát...

...

Chúng sinh... mê lầm... – Thánh trí... chánh giác...

Cả hai... trong chúng... – Giác, mê... tự ngộ... !

Điểm đến số 7

“Phật giới – Pháp giới”

Phật giới... là thật... – pháp giới... là giả...

Phật giới... viên mãn... – pháp giới... thiếu sót...

Phật giới... tuyệt đối... – pháp giới... tương đối...

Phật giới... vĩnh hằng... – pháp giới... sinh diệt...

Phật giới... chánh giác... – pháp giới... mê lầm...

...

Phật quả... độc tôn... – Pháp quả... hư hóa...

Chư Phật... đồng tánh... – Phàm, thánh... sai biệt... !

Điểm đến số 8

“ở trong thế giới vật lí, nhị biên...”

Có tương đối,...

Có đúng sai,...

Có trên dưới,...

Có xa gần,...

Có nặng nhẹ,...

Có chánh tà,...

Có giác mê,...

Có thật giả,...

Có khổ vui,...

Có phàm thánh,...

Có sinh diệt,...

...

Có tất cả,... !

Điêm đến số 9

“ở trong thế giới chư phật, nhất chân,...”

“

”!

Điểm đến số 10

“xin đừng”

Hết ân... xin đừng trở mặt,...

Hết nghĩa... xin đừng lạnh nhạt,...

Hết tình... xin đừng buông lời,...

Hết nợ... xin đừng vong ơn,...

...

Trưởng duyên... xin đừng căm phẫn,...

Nghịch cảnh... xin đừng nhụt trí,...

Có được... xin đừng kiêu ngạo,...

Mất đi... xin đừng luyến tiếc,...

...

Sinh ra... xin đừng vui sướng,...

Chết rồi... xin đừng sầu khổ,...

Có tánh... xin đừng mê vọng,...

Phật tâm... xin đừng bỏ quên,... !

Điểm đến số 11

“cứu”

Hãy cứu... người... đói khát...

Hãy cứu... người... khốn cùng...

Hãy cứu... người... sai lầm...

Hãy cứu... người... tuyệt vọng...

...

Hãy cứu... người... u mê...

Hãy cứu... người... phiền não...

Hãy cứu... người... khổ đau...

Hãy cứu... người... luân hồi...

...

Bằng tri kiến... giải thoát...

Cùng làm Phật, Bồ Tát...

Tâm Bồ Đề quảng đại...

Cứu hóa khắp càn khôn... !

Điểm đến số 12

“an trụ tâm”

Trụ sắc... sắc... tàn...

Trụ thanh... thanh... mất...

Trụ hương... hương... nhạt...

Trụ vị... vị... tiêu...

Trụ pháp... pháp... biến...

...

Trụ tiền... tiền... hết...

Trụ tài... tài... hỏng...

Trụ danh... danh... hư...

Trụ vọng... vọng... mê...

Trụ quyền... quyền... cạn...

...

Kẻ phàm nên biết...

Trụ thứ hư giả...

Chẳng thể bền lâu...

Luân hồi, sinh diệt...

Hãy nhìn cho thấu...

...

Bạc Thánh... an trụ...

Tự tánh bồ đề...

Vĩnh hằng, bất diệt...

Vô ưu, vô phiền...

Giác ngộ, giải thoát... !

Điểm đến số 13

“mỉm cười”

Lặng... nghe tiếng ve kêu...

Lặng... thấy hoa đang nở...

Lặng... nói lời thân ái...

Lặng... biết mình đang vui...

...

Lặng... mỉm cười với đạo... !

Điêm đến số 14

“dừng”

Không nói nữa...

Không đi nữa...

Không làm nữa...

Không nghĩ nữa...

...

Ngồi đây thôi...

Đã mệt rồi...

Cần an tĩnh...

Lòng từ này...

Trái muôn nơi...

Tâm lắng mà...

Đạo đâu xa...

Nhắm mắt lại...

Hiện bày ra...!

Điểm đến số 15

“tỉnh đi”

Bạn hiền ơi...

Thức dậy nào...

Luân hồi đó...

Ngủ lâu rồi...

Sao say thế?...

Vọng tình chấp...

Buông đi thôi...

Phật... tỉnh rồi...

Gọi bạn đó...

Nhà của bạn...

Nơi Phật Quốc...

Đang chờ đón...

Ta bà... này...

Khổ đau... mãi...

Cứ đấ^đ luyện...

Lay không dậy...

Phậ^đ... thương lắ^đm...

...

Tỉnh đi thôi...

Bạn hiền ơi...

Bạn hiền ơi... !

Điêm đến số 16

“lang thang”

Tâm tình... phóng túng...

Vọng niệm... buông lơi...

Nói năng... tùy tiện...

Hành sự... bừa bãi...

...

Chẳng có quy củ...

Chẳng hợp lễ nghĩa...

Chẳng biết đúng sai...

Chẳng kính trọng người...

...

Như kẻ lang thang...

Khắp các pháp giới...

Chẳng biết nhà mình...

Có Phật... ngồi trong...

...

Trước mặt mẹ cha...

Sao giám làm càn?...

Trước mặt là Phật...

Sao giám tạo ác?...

Thiện tâm không mất...

Cõi Phật... đã về... !

Điêm đến số 17

“bối đời”

Đến ngã tư đường...

Đến cửa sinh tử...

Đến chỗ cùng cực...

Có sáng, có tỏ...?

...

Gặp hồ, gặp báo...

Gặp quý, gặp ma...

Gặp lương tâm mình...

Có lo, có sợ...?

...

Trí lực viên mãn...

Đức lực rồi rào...

Sẽ chẳng bối đời...

Tự tại, an nhiên...!

Điêm đến số 18

“bước qua”

Bước qua mặc cảm...

Bước qua tự ti...

Bước qua trướng ngại...

Bước qua thị phi...

Bước qua cùng cực...

Bước qua số mệnh...

Bước qua nghịch cảnh...

Bước qua lợi danh...

Bước qua ngu si...

Bước qua ảo tưởng...

Bước qua tham cầu...

Bước qua ngã mạn...

...

Bước qua luân hồi... !

Điêm đến số 19

“tìm”

Kẻ phàm... tìm thành công... – bậc thánh... thành công tìm...

Kẻ phàm... tìm danh vọng... – bậc thánh... danh vọng tìm...

Kẻ phàm... tìm phước báu... – bậc thánh... phước báu tìm...

Kẻ phàm... tìm thức ăn... – bậc thánh... thức ăn tìm...

Kẻ phàm... tìm chỗ ở... – bậc thánh... chỗ ở tìm...

Kẻ phàm... tìm hạnh phúc... – bậc thánh... hạnh phúc tìm...

Kẻ phàm... tìm tự do... – bậc thánh... tự do tìm...

...

Kẻ phàm... tìm giác ngộ... – bậc thánh... giác ngộ
tìm...

Kẻ phàm... tìm giải thoát... – bậc thánh... giải thoát
tìm...

Tấm lòng khi quảng đại... – hết thủy tìm đến ta... !

Điểm đến số 20

“kẻ phàm... xin...”

Kẻ phàm... xin tài vật...

Kẻ phàm... xin lợi danh...

Kẻ phàm... xin xa hoa...

Kẻ phàm... xin thỏa dục...

Kẻ phàm... xin đông con...

Kẻ phàm... xin hơn người...

Kẻ phàm... xin sân si...

Kẻ phàm... xin nhiều nhường...

Kẻ phàm... xin ích kỉ...

Kẻ phàm... xin xấu ác...

...

Kẻ phàm... xin luân hồi... !

Điêm đến số 21

“bậc thánh... xin...”

Bậc thánh... xin im lặng...

Bậc thánh... xin thanh tịnh...

Bậc thánh... xin giản dị...

Bậc thánh... xin một mình...

Bậc thánh... xin trí huệ...

Bậc thánh... xin đức hạnh...

Bậc thánh... xin thiện lương...

Bậc thánh... xin vị tha...

Bậc thánh... xin cứu khổ...

Bậc thánh... xin vô dục...

...

Bậc thánh... xin giải thoát... !

Điểm đến số 22

“học cách xin – học cách cho”

Xin người... đừng khiến người... kiêu ngạo...

Cho người... đừng làm người... tủi hờn...

...

Xin người... đừng khiến người... hống hách...

Cho người... đừng làm người... yếu đuối...

...

Xin người... đừng khiến người... vô tâm...

Cho người... đừng làm người... nhụt trí...

...

Xin người... đừng khiến người... sân si...

Cho người... đừng làm người... tổn thương...

...

Xin như Phật... sẽ khiến người... đức hạnh...

Cho như Phật... sẽ làm người... tỉnh thức... !

Điểm đến số 23

“không ai muốn làm”

Không ai muốn làm người xấu...

Không ai muốn làm điều ác...

Không ai muốn mình bất hạnh...

Không ai muốn mình ngu si...

Không ai muốn mình phiền não...

...

Không ai muốn chịu luân hồi... !

Điểm đến số 24

“ai cũng muốn làm”

Ai cũng muốn làm người tốt...

Ai cũng muốn làm điều thiện...

Ai cũng muốn mình hạnh phúc...

Ai cũng muốn mình trí tuệ...

Ai cũng muốn mình giác ngộ...

...

Ai cũng muốn sự giải thoát... !

Điểm đến số 25

“chỉ thiếu”

Con người... ngày nay không tiền của...

Con người... ngày nay chỉ thiếu đạo đức...

...

Con người... này nay không thiếu cái ăn...

Con người... ngày nay chỉ thiếu đạo đức...

...

Con người... ngày nay không thiếu áo mặc...

Con người... ngày nay chỉ thiếu đạo đức...

...

Con người... ngày nay không thiếu tiện nghi...

Con người... ngày nay chỉ thiếu đạo đức...

...

Con người... ngày nay không thiếu tri thức...

Con người... ngày nay chỉ thiếu đạo đức...

...

Con người... ngày nay không thiếu quyền lợi...

Con người... ngày nay chỉ thiếu đạo đức...

...

Nhân gian... ngày nay không thiếu gì cả...

Nhân gian... ngày nay chỉ thiếu thái bình... !

Điêm đến số 26

“an”

Có phước... thì an...

Có tài... thì an...

Có bi... thì an...

Có trí... thì an...

Có dũng... thì an...

Có nhẫn... thì an...

...

Có đức... thì an...!

Điểm đến số 27

“loạn”

Không phước... thì loạn...

Không tài... thì loạn...

Không bi... thì loạn...

Không trí... thì loạn...

Không dũng... thì loạn...

Không nhân... thì loạn...

...

Không đức... thì loạn... !

Điểm đến số 28

“chịu đựng”

Làm người Quân Tử...
thì phải chịu đựng được sự cô độc...
Làm người Quân Tử...
thì phải chịu đựng được sự tủ nhục...
Làm người Quân Tử...
thì phải chịu đựng được sự gian khổ...
Làm người Quân Tử...
thì phải chịu đựng được sự phi báng...
Làm người Quân Tử...
thì phải chịu đựng được sự lo sợ...
...
Làm đàn ông... phải mạnh mẽ...
Làm Quân Tử... phải bản lĩnh...
Làm Thánh Hiền... phải quên mình... !

Điểm đến số 29

“gánh vác”

Một người Thánh Trí...

thì phải biết tu tâm, dưỡng tánh...

Một người Thánh Trí...

thì phải biết tích đức, làm thiện...

Một người Thánh Trí...

thì phải biết giáo hóa chúng sinh...

Một người Thánh Trí...

thì phải biết gánh vác vận nước...

Một người Thánh Trí...

thì phải biết chịu đựng, bao dung...

Một người Thánh Trí...

thì phải biết từ bi, hỷ xả...

Một người Thánh Trí...

thì phải biết quên mình, vì người...

...

Một người Thánh Trí...

thì phải biết giác ngộ, giải thoát... !

Điêm đến số 30

“tâm trí... của bạn để làm gì?”

Tâm trí... để khởi phiền não?...

Tâm trí... để khởi tham sân si?...

Tâm trí... để giận hờn, hơn thua?...

Tâm trí... để moi lỗi của người?...

Tâm trí... để trách móc, oán hận?...

Tâm trí... để tạo điều xấu, ác?...

Tâm trí... để luân hồi lục đạo?...

...

Hay...

Tâm trí... để thanh tịnh?...

Tâm trí... để rộng lượng, tinh sáng?...

Tâm trí... để nhường nhịn, sẻ chia?...

Tâm trí... để sửa lỗi của mình?...

Tâm trí... yêu thương, tha thứ?...

Tâm trí... để phụng sự, cống hiến?...

Tâm trí... để giác ngộ, giải thoát?... !

Điểm đến số 31

“lấy tư cách gì?”

Bạn sống trên sự đau khổ... của chúng sinh...

– vậy bạn lấy tư cách gì để được hạnh phúc?...

...

Bạn lấy đi thọ mạng của chúng sinh để ăn nuốt...

– vậy bạn lấy tư cách gì để được sống lâu, trường thọ?...

...

Bạn sống trong sự kiêu mạn, khinh khi... người khác...

– vậy bạn lấy tư cách gì để được kính trọng, yêu thương?...

...

Bạn sống trên sự lo sợ... của người khác...

– vậy bạn lấy tư cách gì để được bình an?...

...

Bạn sống trên sự vô minh, tham cầu... của chính mình...

– vậy bạn lấy tư cách gì để được giác ngộ, giải thoát?... !

Điểm đến số 32

“tu tâm”

“...định tâm – an tâm – tĩnh tâm – vô tâm - ...”

- Định tâm: để tu tâm thì trước hết phải định cái tâm lăng xăng, phiền não, sân si... này lại, định bằng cách nào? định bằng cách nhiếp tâm vào một điều gì đó,... . Giả như: **“tất cả các phương pháp tu thân, tu tâm... của nhân loại... đều là phải nhiếp được cái tâm này vào đâu đó”**, như YoGa, Thiền Định, Niệm Phật, Quán Tưởng..., thậm chí là trong võ thuật, khí công... cho đến những hành vi, việc làm... thường ngày,... – hết thảy đều có thể thực hiện những phương pháp định tâm đúng đắn,... .

- An tâm: đó là cách thức khóa lấp khoảng trống, tội lỗi, sai lầm... trong lòng con người... bằng đạo lí, giáo lí, sự an ủi, động viên... để trí tuệ, đức hạnh... của con người... được phát dương... . **Khi trí lực, đạo lực, phước lực... đủ rồi thì tự nhiên người đó sẽ an tâm lại được,** không còn phiền não, lằng xằng, sân si... nhiều nữa,... .

- Tĩnh tâm: khi tiếp nhận đủ đạo lí...(an tâm), và thực hành đạo lí... (định tâm) **đến một mức độ nào đó** thì người tu hành tự nhiên mà có được những trạng thái thanh tịnh tâm nhất định (tĩnh tâm), họ sẽ cảm thấy được sự tự do, tự tại, hạnh phúc, hỷ lạc, sáng suốt... .

- Vô tâm: vô tâm nghĩa là vô ngã, là sự giác ngộ, giải thoát... chứ không phải ý nghĩa bất cần, lơ đãng... . Người vô tâm viên mãn chính là Phật, Bồ Tát... . Người xưa nói: **“cúng dường hết thầy chúng sinh... trong tam thiên đại thiên thế giới... cũng chẳng bằng cúng dường một đạo nhân vô tâm,...”** vì sao? Vì hết thầy chúng sinh kia chưa có tâm giải thoát, nhưng một đạo nhân vô tâm thì đã có tâm giải thoát, điều đó mới đích thực là điều tối quan trọng của nhân sinh... .

-

Định tâm... cũng chính là tinh..., là sự tinh chuyên... để có được một thân tâm... khỏe mạnh, dẻo dai, thanh thoát... . **An tâm... cũng chính là khí...**, là sinh khí... để con người... tồn tại một cách an ổn, bình thản, thuận lợi... . **Tĩnh tâm... cũng chính là thần...**, là “bản tánh của con người... được hiển lộ đến đâu thì thần lực phát huy diệu dụng đến đó...”, giúp con người được một bản lĩnh, ý trí, sức mạnh... nhất định,... .

Định tâm, an tâm, tĩnh tâm... cũng chính là tinh, khí, thần... trong mỗi chúng sinh, vạn vật... . Định tâm, an tâm, tĩnh tâm... làm cho đến viên mãn thì tự nhiên sẽ vô tâm viên mãn,..., “**tinh, khí, thần... đạt đến cực đại... thì cũng có nghĩa bản tánh của chúng sinh, vạn vật... hiển lộ hoàn toàn..., diệu dụng của nó chính là trí lực, đạo lực, phước lực, thọ mạng... là vô lượng vô biên vô số vô tận... – đó chính là Phật, Bồ Tát... rồi vậy**”.

Thấy được phiền não...

Là thứ vô thường...

Tâm này tự định...

...

Thấy được vạn pháp...

Là thứ giả tạm...

Tâm này tự an...

...

Thấy được chân tâm...

Thường hằng, sáng soi...

Tâm này tự tĩnh...

...

Chẳng thấy tâm thấy...

Không còn một vọng...

Tâm tự vô tâm...!

Điểm đến số 33

“con người... không có ai hiểu mình...

- là vì mình không muốn cho ai hiểu mà thôi...”

Đa phần chúng ta thường than vãn rằng:

- Sao không có ai hiểu tôi cả?...
- Sao tôi cảm thấy cô đơn, lẻ loi... thế này?...
- Sao không ai an ủi được tôi?...
- Sao ít người cảm thông cho tôi vậy?...
- ...

Trước khi mỗi người... than vãn với thế giới bên ngoài thì hãy tự hỏi bản thân mình có gì?, bản chất mình là người như thế nào? Trí tuệ, đức hạnh... ra sao?, có công đức gì đối với xã hội?... . Một người Quân Tử, Thánh Hiền... thì họ sẽ minh bạch bản thân họ đối với hết thảy chúng sinh, vạn vật... nhưng một người chưa phải Quân Tử, Thánh Hiền..., còn nhiều phàm tục, tội lỗi, tham cầu... thì sao giám mang cái chưa minh bạch ấy ra cho người

khác xem được?... **có đúng thế không?...** - đó là trong tâm còn nhiều bản chất xấu xa, mưu mô, hồ thẹn, ích kỉ, tâm lượng còn nhỏ bé... thì tự chẳng muốn ai hiểu mình, chứ chẳng phải lỗi ở người khác,..., chính những thứ đó là nguyên nhân đem đến cho mỗi chúng ta cảm giác cô đơn, lạc lõng, bất an... .

Giả như: Phật là người cởi mở nhất, mọi người đều biết Phật là người từ bi nhất, trí tuệ nhất, an vui nhất,... bởi mọi sự xấu xa, tham muốn, si mê... đều không còn nữa..., ai ai cũng thấy được, biết được... **Phật là bậc đại minh bạch... chẳng còn sự khuất tất,..., sự thánh thiện...** của Phật là điều kiện để mỗi người có thể cởi mở tấm lòng của mình ra vô tận..., khi đó hết thấy chúng sinh vạn vật... sẽ đều hiểu bạn, đồng cảm với bạn, yêu thương bạn... và muốn làm bạn với bạn..., bạn sẽ cảm thấy vô cùng an lạc, định tĩnh... như Phật, Bồ Tát... vậy,... . **“Nếu còn các ác... thì cho dù được cả thế giới... làm bạn, an ủi, sẻ chia... thì cũng vẫn cảm thấy cô đơn, lạc lõng... như thường”**.

Muốn người khác hiểu mình thì mình phải cởi mở tâm lòng của mình ra, nếu bạn không nói, không cởi mở... thì ai hiểu? ai cảm thông?... – nhưng muốn nói, muốn cởi mở... thì cũng phải có thứ tốt đẹp mới nói, mới cởi mở... đúng không? Chẳng lẽ lại dám nói những thứ xấu xa... trong con người mình để người khác cảm thông hay sao?, điều đó là trái với đạo lý, trái với lẽ trời, trái với chánh pháp..., **“chỉ có sự từ bi, trí huệ... mới đem đến sự yêu thương, gắn kết..., sự sân si, tham cầu... sao có thể chứ?...”**. Do vậy, trước hết bạn phải tu sửa những điều ấy cho tốt đẹp như Phật... lại, khi đó tâm bạn tự nhiên rộng lớn, cảm giác cô đơn, lạnh lẽo... sẽ chẳng còn nữa cho dù bạn chỉ có một mình, **bản lĩnh của một tâm hồn thánh thiện là tự nó như vậy, bạn phải thật sự hiểu được cái đạo lý này,...** .

Xấu xa trong lòng...

Chấp giữ chẳng là...

Tâm thần bất định...

Không người... cảm thông...

...

Xấu xa trong lòng...

Đem sửa đổi lại...

Tâm tự an vui...

Chẳng cần kẻ thù...

...

Mình là phiền não?...

Mình là chân tâm?...

Mình là các ác?...

Mình là thánh thiện?...

Phải mình bạch được,...

Mới thành bậc thánh,...!

Điểm đến số 34

“biểu hiện của sự sợ hãi, yếu đuối...

là luôn muốn người khác...

biết đến, để ý đến... sự tồn tại của mình”

Giả như: trẻ con, người yếu đuối... luôn tìm mọi cách để gây sự chú ý của người lớn, người mạnh mẽ hơn... để được quan tâm, lo lắng... . Thậm chí ngay con chó, con mèo... nuôi trong nhà nó cũng luôn có những hành vi biểu hiện sự tồn tại của nó để được chú ý, chăm sóc, được cho ăn uống... .

Chẳng lẽ chúng ta sống trên đời, để đầu hai thứ tóc cho đến lúc sắp già chết rồi mà vẫn còn sự sợ hãi, yếu đuối... trong lòng tồn tại, chi phối hay sao?, không cảm thấy đó là một điều sỉ nhục của sự tu hành?, của kiếp người?... .

Khổng Tử dạy: **“người không lo, không sợ... chính là người Quân Tử...”**, cho nên còn lo, còn sợ... thì chính là kẻ phạm tặc chính gốc, chưa phải người Quân Tử... rồi. Người nào có được trí hướng xuất phạm nhập thánh..., muốn lìa bỏ con người phạm tặc thì nổi lo, nổi sợ... ấy mới giảm dần, giảm đến mức tuyệt đối thì không còn nữa và trở thành người Quân Tử, Thánh Hiền,..., thành Phật, Bồ Tát... .

“Xã hội hiện đại về phương diện nào đó thì chính là một nạn nhân của sự lo, sợ... của con người... mà ra”, vì lo, sợ... nên tìm đủ mọi cách nghiên cứu và nghiên cứu..., nghiên cứu tới mức độ đi ra khỏi trái đất này, đi tìm thứ tồn tại khác bên ngoài trái đất... . **“Những người làm ra lương thực, ngũ cốc... thật chẳng nên nuôi những con người ảo tưởng, ngốc nghếch... ấy làm gì,...”**. Nếu ai ai cũng thấu hiểu đạo trời... thì thế giới này vĩnh viễn chẳng có hoại diệt, tổn thương..., **“ngày ăn ba bữa, tối uống trà thưởng trăng..., làm gì mà có nhiều việc dư thừa khác đến vậy?,...”**.

“Mỗi chúng sinh vạn vật... đều là bất tử”, cái bất tử đó là chân tâm, tự tánh..., là bản thể của vũ trụ vạn vật..., chúng ta phải nhận ra điều đó thì sự lo sợ... trong con người và xã hội... sẽ giảm dần, giảm đến mức tuyệt đối thì thế gian sẽ thái bình, cực lạc... chứ chẳng phải tham cầu, hoàn thiện... cái bên ngoài để đạt được điều đó,... .

Bản lĩnh con người...

Ở sự giác ngộ...

Kẻ tu đạt được...

Chẳng còn lo, sợ...

Chẳng còn dựa dẫm...

Tự mình bước đi...

Như con voi chúa...

Ung dung giữa rừng...

Khác xa kẻ phàm...

Hay loài vật nuôi...

Ủy mị, yếu đuối...

Dễ hòn, dễ tui...

Chẳng có thần khí...

Mặt mũi tái nhợt...

Không người cho ăn...

Đẻ bụng đói chết...

Không tự vươn lên...

Có tay chẳng làm...

Có chân chẳng đi...

Có đầu chẳng nghĩ...

Vậy đáng làm người?...

Kiếp nào thành Thánh?...!

Điểm đến số 35

“nếu đòi hỏi điều gì cho sự yêu thương...

– thì bạn sẽ dễ bị đau khổ đấy...”

Người phạm tục... thì yêu thương sẽ có điều kiện, tôi yêu thương anh thì anh phải yêu thương tôi, anh không được phụ tình cảm của tôi nếu không anh sẽ làm tôi đau khổ,... . Tất cả các mối quan hệ trong gia đình, xã hội, thậm chí với loài vật, hay giữa loài vật với nhau... đều là như vậy,...

Bậc Quân Tử, Thánh Hiền..., sự yêu thương của họ đối với chúng sinh vạn vật... là vô điều kiện, cho nên chúng sinh dễ vô tình thì họ cũng chẳng có gì để đau khổ, lưu luyến... cả, **“cái mà họ an vui, hỷ duyệt... là sự chứng ngộ đại đạo, chứ chẳng phải tình ái, vật dục... thế gian”**.

Bởi thế người có trí tuệ sẽ không để mình bị đau khổ trong các mối quan hệ..., sự yêu thương phải biết chuyển từ chỗ có điều kiện, đòi hỏi... sang chỗ vô điều kiện, ban đi..., cho đến biết phát triển được lòng từ bi rộng lớn thì cái yêu thương tình ái... đó sẽ chuyển thành cái yêu thương của Phật, Bồ Tát..., của mẹ hiền... không bao giờ biết đòi hỏi, đáp trả... – điều đó thiêng liêng biết bao?, cao cả biết bao?, ý nghĩa biết bao?, tự tại biết bao?... .

Kẻ phàm thương mình...

Nên cầu người thương...

Có cho có đòi...

Dù là người lạ...

Hay là người thân...

Chẳng muốn chịu thiệt...

...

Bậc thánh thương người...

Không cầu thương lại...

Bởi lòng vô ngã...

Không có tâm tình...

Không cần khỏa lấp...

Không phiền, không lụy...!

Điểm đến số 36

“của thiên... thì trả địa...

của nhiều... thì nghiệp nhiều...”

Mỗi chúng sinh sinh ra đời đều là hai bàn tay trắng, cho đến khi lìa đời cũng vẫn là hai bàn tay trắng ấy, có cầm theo được thứ gì đâu?, tiền tài danh vọng, vật chất... tạo ra được bao nhiêu thì cũng **chỉ là những kỉ niệm của giấc mộng luân hồi...**, tỉnh lại rồi thì mọi thứ hóa không, âu cũng chỉ như là những thứ trang sức phù phiếm cho cái thân xác này, cái bản ngã này... .

“Trong tự tánh của mỗi chúng sinh vạn vật... là không chứa tiền tài danh vọng, vật chất... ở trong đó, bởi trong tự tánh thì không có nghiệp của lục đạo luân hồi”, điều này cho thấy những thứ kia càng nhiều, càng nắm giữ... thì chính là nghiệp của bạn càng nặng nề rồi đấy, **“của... ít thì nghiệp ít, của... nhiều thì nghiệp nhiều, không của... thì không nghiệp,...”**.

Cũng cái đạo lí đó, nhà cửa càng to thì nghiệp càng to, tiền vàng càng nhiều thì nghiệp càng nhiều, công việc càng lớn thì nghiệp càng lớn, địa vị xã hội càng cao thì nghiệp càng cao,..., **những thứ đó là sự giằng buộc qua lại giữa chúng sinh vạn vật với nhau, nó dính kết với nhau vô cùng chặt chẽ, mãnh liệt...**, như câu nói “đồng tiền liền khúc ruột” vậy, những thứ đó đều liền với khúc ruột, nghiệp chướng... của chúng sinh trong lục đạo cả, người thật sự trí tuệ sẽ nhìn thấy được điều đó mà học cách buông xả dần đi... .

Đức Phật Thích Ca Mâu Ni... ngày xin ăn một bữa, tối ngủ dưới gốc cây một giấc..., ngài ba nghiệp thanh tịnh, chẳng dính mắc vào bụi trần..., làm gì có của cải?..., chúng ta là hàng hậu học phải chiêm nghiệm cho sâu sắc mà thoát khỏi sự chi phối của ngoại cảnh, vật chất..., có như vậy thì bến bờ giải thoát mới có thể tiến đến gần hơn.

Giấc mộng của giàu sang...

Giấc mộng của danh vọng...

Giấc mộng của địa vị...

Giấc mộng của thân quyền...

Giấc mộng của hoài bão...

Giấc mộng của kiếp người...

...

Thoáng chốc như gió thổi...

Đã khuất tận chân trời...

Của trời thì trả đất...

Ôm khối nghiệp luân hồi...

Nặng như núi trên vai...

Chẳng thể nào giải thoát...!

Điểm đến số 37

“cơ thể ta ơi”

Ta đang hít thở...

Ta đang ngồi đây...

Ta đang tĩnh lặng...

Ta đang lắng nghe...

Ta đang thấu hiểu...

Ta đang cảm thông...

...

Cơ thể ta ơi...

Từng tế bào nhỏ...

Hãy mạnh mẽ nào...

Cho ta sức mạnh...

Cùng qua giông tố...

Sống đẹp kiếp người...!

Điểm đến số 38

“có – không”

To lên được thì bé lại được...

Lên cao được thì xuống thấp được...

Chấp nhận được thì từ bỏ được...

Sở hữu được thì vô hữu được...

Cứng nhắc được thì uyển chuyển được...

...

Ác đi được thì thiện lại được...

Ngâng mặt được thì cúi đầu được...

Hống hách được thì khiêm hạ được...

Giận hờn được thì yêu thương được...

Lạnh nhạt được thì ấm áp được...

...

Ngu mê được thì trí tuệ được...

Động loạn được thì thanh tịnh được...

Sai lầm được thì hối lỗi được...

Luân hồi được thì giải thoát được...

Bản ngã được thì vô ngã được...

...

Chẳng có gì tự nhiên đã có...

Chẳng có gì không trở về không...!

Điểm đến số 39

“tụ lại”

Thời gian tụ lại...

Không gian tụ lại...

Kí ức tụ lại...

Vui buồn tụ lại...

...

Khoảng khắc tĩnh lặng...

Tĩnh sáng bất loạn...

Trở về tánh không...!

Điểm đến số 40

“không còn”

Thời gian không còn...

Không gian không còn...

Kí ức không còn...

Vui buồn không còn...

...

Vọng niệm không còn...

Tâm cảnh nhất như...

Tánh giác hiển hiện...!

Điểm đến số 41

“hiểu biết quá nhiều...

cũng là một nỗi khổ...”

Đó là trướng ngại của sự hiểu biết, nhà Phật gọi là sở tri trướng..., vì cái hiểu biết đó mà chấp trước, ngăn ngại..., làm tâm trí, lời nói, hành vi, sự việc... giữa người với người... không được uyển chuyển, hanh thông..., dễ dàng khinh khi, coi thường, mâu thuẫn... với nhau,...

“Để hiểu biết được việc gì, thứ gì, chân lí gì... đã là việc rất khó, nhưng để xả bỏ được sự hiểu biết về việc đó, thứ đó, chân lí đó... để được hòa thuận với người..., hòa hợp được với xã hội, với đại tự nhiên... còn là việc khó hơn nhiều lần”... . “Hiểu biết càng ít đôi khi lại càng dễ sống hơn, ngốc nghếch một chút trong cõi ta bà này có lẽ lại là kẻ khôn nhất...”

“Biết nhiều lại khổ nhiều, biết ít thì khổ ít, không biết lại không khổ,...”, cái biết mà chúng ta biết là cái biết ra bên ngoài sự tướng, vạn sự vạn vật..., nó không phải cái biết của chân tâm, tự tánh... không chứa tạp niệm, phiền não... nơi Phật, Bồ Tát... – điều này bạn phải hiểu cho thấu đáo,..., thấu đáo rồi mới có thể xoay lại cái biết vào trong tâm tánh của mình, mới trở về được với cái bản nguyên ban đầu của nó, thanh tịnh và giải thoát... .

Tánh biết hay thức biết?...

Thanh tịnh hay phiền não...

Ở niệm giác hay mê?...

Hãy tự biết phản tỉnh...

An vui hay đau khổ...

Đều là do chính ta...

Chẳng phải từ kẻ khác...!

Điểm đến số 42

“có nhiều thứ đâu biết rõ...

nhưng lại không nên nói,...”

Giả như: Đức Phật nói: “cái ta biết như lá trong rừng, cái ta nói chỉ như lá trong lòng bàn tay...”, những thứ ngoài bàn tay, lá trong rừng kia... có nói cũng không ai đủ hiểu được, nói ra lại khiến người hoài nghi, hiểu lầm, thậm chí căm ghét... . Mỗi người... trong gia đình hay trong xã hội... đối với nhau cũng đều như vậy,..., **biết cái gì?, không nên biết cái gì?, nói cái gì?, không nên nói cái gì?... – cũng là những thứ chúng ta phải học hỏi và rèn luyện... để tránh được những thứ rắc rối, thị phi, những chuyện không đáng xảy ra vào trong cuộc sống của mình,... .**

Giả như:

- Một bậc thánh có được tha tâm thông, biết được người khác nghĩ gì, nếu cứ nói thẳng những thứ trong đầu của họ thì họ có vui vẻ được không?, có sân giận không?, có xa lánh không?... .
- Hoặc có thể trông thấy thọ mạng của người khác còn bao lâu, nếu gặp ai cũng nói họ đến ngày này, tháng này, năm này họ sẽ chết, chết vì cái gì... thì họ ăn ngon ngủ yên không?, có lo lắng sợ hãi không?... .
- ...
- Trong cuộc sống đời thường, người phàm phu tuy không thể nhìn thấu người khác, số mạng chúng sinh... cho đến vạn sự vật hiện tượng đang hiện hữu như thánh nhân, nhưng cho dù có được chút những cái bản lĩnh đó thì cũng phải biết khiêm hạ, học lấy sự im lặng như Phật vậy mà cảm thông cho tất cả, **Phật đâu có nói nhiều?, Phật đâu có nói nhiều?...**, hãy để cho mọi thứ tùy duyên mà biến chuyển như thuyền nước trôi sông, tự tại mà nhẹ nhàng vậy,... .

Học nói trong ba năm,...

Học tỉnh cả một đời,...

Lỗi mình hay lỗi người,...

Tôn kính vì biết sửa,...

Đức trọng bởi vị tha,...

...

Vạn sự vật hiện tượng...

Đều đã tự an bài...

Tùy duyên mà đối xử...

Chẳng can thiệp, bổ bã...

Là gương hạnh người hiền...!

Điểm đến số 43

“rốt cuộc thì mỗi người...

đều là phải tự lo cho chính mình”

Nhà Phật dạy: **“lúc gặp hoạn nạn, cùng cực... thì chỉ có phước của chính mình mới cứu được mình”...**, khi đó sẽ chẳng còn ai quen biết chịu ra tay cứu giúp nữa, hoặc họ có muốn giúp nhưng lực bất tòng tâm... mà chỉ cái phước của chính mình tu tích được mới là thứ duy nhất vực mình lại được, nếu chẳng may cái phước ấy cũng cạn nốt thì như người xưa nói **“phước hết thì mạng mất...”**.

Bởi vậy, mỗi người đều phải ý thức được sự tự lập, tu thân..., xây dựng căn nhà phước đức cho vững chắc thì mới có thể an trú trong cõi ta bà đầy sóng gió, biến đổi... này, đừng trông chờ vào ai cả, kể cả là bố mẹ, anh chị em ruột thịt, con cháu, bạn bè tri kỉ..., **“họ cũng có cái phước, cái đạo tâm... nhất định của họ thôi...”**. Nếu sống theo lối buông xả, dựa dẫm... thì mai kia khi phước cạn rồi sẽ không đủ bản lĩnh

để đứng vững trên đôi chân của mình nữa. **Hãy hiểu rằng:** “những thứ mình đang có, đang hưởng thụ đây... là do phước nhiều đời mình tích góp mới có được, do hành thiện bố thí... mới có được, chứ chẳng phải do mình tài giỏi, hiểu biết... mà có, rồi đâm ra kiêu căng, tự mãn, không coi ai ra gì... thì phước đức ấy sẽ hao tổn đi rất nhanh,... phước đức 10, 20... đời tích góp nhưng chỉ trong vài tháng, vài ngày... đều có thể bị bạn làm bốc hơi hết rồi, giống như người xưa nói “kiếm củi ba năm đốt một giờ...” vậy”.

Miếng ăn, giấc ngủ...

Mảnh áo che thân...

Nhà cửa, phương tiện...

Hết thầy vật dục...

Cho đến sắc thân...

Đều là phước báo...

Do chính mình tạo...

Nhiều đời nhiều kiếp...

Nên phải giữ gìn...

Tu tâm dưỡng đức...

Phước, huệ... tăng trưởng...

Để giúp chúng sinh...

Chẳng để chấp trước...

Chẳng để hưởng thụ...

Người hiền như vậy...

Trời đất dưỡng dục...!

Điểm đến số 44

“trời cao biết”

Ai đúng ai sai... có trời cao biết...

Ai phải ai trái... có trời cao biết...

Ai chánh ai tà... có trời cao biết...

Ai siêng ai lười... có trời cao biết...

Ai thánh ai phàm... có trời cao biết...

...

Nhân quả họa phúc... trời cao đều biết...

Thiện ác... trong lòng... lương tâm tự hiểu...!

Điểm đến số 45

**“hạnh phúc có mặt ở khắp mọi nơi,
chẳng cần truy cầu...
chỉ là bạn có cảm nhận được nó
hay không mà thôi”**

- Tôi vẫn còn đôi tay để làm mọi thứ... – điều này thật kì diệu... .
- Tôi vẫn còn đôi mắt để nhìn thấy các màu sắc, cảnh vật... – điều này thật kì diệu... .
- Tôi vẫn còn đôi chân để đi... – đó cũng là điều kì diệu... .
- Lá phổi tôi đang hít thở tốt, trái tim tôi vẫn đang đập nhịp nhàng, cả thận, gan, dạ dày... cũng đều rất khỏe mạnh... – toàn là điều kì diệu ở trong tôi... .
- ...

- Tôi vẫn còn những mối quan hệ thân thương...
 - đó là điều hạnh phúc... .
- Tôi vẫn còn đủ minh mẫn để nhận biết mọi thứ xung quanh... – đó là điều hạnh phúc... .
- Những chiếc bát, đôi đũa, bình hoa... đựng trong tủ, cả chiếc xe đạp tôi thường đi dạo vào mỗi buổi chiều,... sao chúng lại dễ thương đến thế... .
- Tôi cảm nhận thấy được sự sống của muôn loài vạn vật... đang diễn ra một cách nhẹ nhàng, tĩnh lặng..., tiếng chim hót kia, tiếng nước chảy kia, mây trôi trên trời, ánh nắng xuyên qua kẽ lá... .
- ...

- Hạnh phúc luôn có mặt ở khắp mọi nơi, thật sự tôi cảm nhận, thọ hưởng... không thể hết được những thứ hạnh phúc sẵn có đó, nó quá nhiều..., khi tôi đón nhận nó tôi không cần phải chạy ngược xuôi, vất vả... đối với cuộc sống để tìm kiếm thêm cho mình sự hạnh phúc nào nữa,... – vì hạnh phúc xung quanh tôi đã quá nhiều rồi,...!

Điểm đến số 46

“trở về”

Có ngu mê thì có sáng tỏ,...

Có lỗi lầm thì có sửa sai,...

Có phạm phu thì có thánh hiền,...

...

Có xuất phát thì có kết thúc,...

Có ra đi thì có trở về,...

Có luân hồi thì có giải thoát,...!

Điểm đến số 47

“giám”

Giám làm thì giám nhận,...

Giám ăn thì giám chịu,...

Giám sai thì giám sửa,...

...

Giám bản thì giám trong,...

Giám tà thì giám chánh,...

Giám ma thì giám Phật,...!

Điểm đến số 48

“trong sạch?”

Không có vị Phật... nào còn sát sinh... mà thành Phật,...

Không có vị Phật... nào còn nói dối... mà thành Phật,...

Không có vị Phật... nào còn tà dâm... mà thành Phật,...

Không có vị Phật... nào còn uống rượu... mà thành Phật,...

Không có vị Phật... nào còn ăn trộm... mà thành Phật,...

Không có vị Phật... nào còn hưởng thụ... mà thành Phật,...

Không có vị Phật... nào còn tạo ác... mà thành Phật,...

Không có vị Phật... nào còn tham, sân, si, mạn, nghi... mà thành Phật,...

...

Không có vị Phật... nào không niệm Phật, niệm giác... mà thành Phật,...

Không có vị Phật... nào không giảng kinh, thuyết pháp... mà thành Phật,...

Không có vị Phật... nào không hành Bồ Tát đạo... mà thành Phật,...!

Điểm đến số 49

**“nếu bạn có đức hạnh thì niềm tin
đối với cuộc sống của bạn sẽ mạnh mẽ, tự tại... .
Nếu bạn chẳng có đức hạnh thì cuộc sống của bạn
là ngập chìm trên sự thị phi, hỗn loạn...
của thế gian,...”**

Người phương tây có câu: “con chim không bao giờ sợ đậu nhầm cành cây, bởi niềm tin của nó nằm ở đôi cánh”,... . Đôi cánh của con người chính là đức hạnh, người có đức hạnh thì chẳng sợ sống ở nơi nào, gặp phải chuyện gì, hay kẻ khác luận bàn về mình ra sao..., người chẳng có đức hạnh thì người khác nói mình một câu còn chưa biết đúng hay sai liền đã nổi khùng, nổi giận... lên rồi, đó là biểu hiện chẳng có một chút định lực, trí tuệ... nào cả,... .

“Đức hạnh là từ sự tu dưỡng mà có, niềm tin (tin vào nhân quả, thiện ác, phúc báo...) là từ đức hạnh mà có..., cho nên người chẳng có chút niềm tin nào với cuộc sống này thì cũng tự biết rằng họ chẳng có tu dưỡng chút nào cả”.

Người thiếu đức hạnh sẽ thường lo âu, sợ hãi, nghi ngờ... đủ thứ chuyện trên đời, sống hết một đời người... cũng không xây dựng được hạnh phúc, an vui, tự tại... ở trong lòng, cho đến lúc diêm vương... gọi tên thì hoang mang tột độ, chẳng nở lia trần, bỏ thân... . Ngược lại, người có đức hạnh tốt, cho đến viên mãn như Phật, Chúa, Khổng Tử, Lão Tử... thì thử hỏi thế gian này có gì làm họ đau khổ, phiền não...?.

Tóm lại: “nếu bạn trong sạch, không làm gì mờ ám, trái với lương tâm... thì cứ ngẩng cao đầu mà sống”,..., người thấu hiểu lẽ trời, thuận theo lẽ trời... há không được tự do, an vui, hạnh phúc... hay sao?... .

Chẳng trái lương tâm...

Đêm nằm ngon giấc...

Thị phi trên đời...

Như tiếng chim hót...

Nghe mà không nhiễm...

Thấy mà cảm thông...

Hoa rơi, suối chảy...

Biển động, mây trôi...

Chân tâm chẳng dính...!

Điểm đến số 50

“thọ mạng hết rồi,...”

Thọ mạng hết rồi... – miếng ăn phải bỏ...

Thọ mạng hết rồi... – áo mặc phải bỏ...

Thọ mạng hết rồi... – tiền bạc phải bỏ...

Thọ mạng hết rồi... – tình nghĩa phải bỏ...

Thọ mạng hết rồi... – danh lợi phải bỏ...

Thọ mạng hết rồi... – quyền uy phải bỏ...

Thọ mạng hết rồi... – tri thức phải bỏ...

Thọ mạng hết rồi... – tiện nghi phải bỏ...

...

Thọ mạng hết rồi... – theo nghiệp đọa sinh...

Thọ mạng hết rồi... – mang theo được gì?...!

Điểm đến số 51

“học cách nhìn rộng hơn,...”

Bạn hãy học cách nhìn ra xã hội để biết gia đình mình chỉ là một tế bào nhỏ ở trong nó,... .

Bạn hãy học cách nhìn ra dân tộc khác để biết dân tộc mình chỉ là một phần nhỏ ở trong nó,... .

Bạn hãy học cách nhìn ra đất nước khác để biết đất nước mình chỉ là một mảnh đất nhỏ của hành tinh này,... .

Bạn hãy học cách nhìn ra vũ trụ để biết hành tinh mình chỉ là một hạt cát nhỏ trong hư không bao la,... .

... .

Bạn hãy học cách nhìn vào tâm người khác để biết khoan dung và tha thứ,... .

Bạn hãy học cách nhìn vào chính tâm mình để thấy đúng sai... mà tu sửa lại,... .

...

Nhìn thấu tâm can của chính mình - lại là cái nhìn xa xôi nhất nhưng cũng là có thể thấy rõ nhất mà bạn nên nhìn thấy trong cuộc đời của bạn,...!

Điểm đến số 52

“muốn người khác không còn bàn tán,

động chạm... tới mình

thì đừng cho họ trông thấy mình, biết đến mình...

– kẻ trí thật sự thì phải biết ẩn thân...”

“

... !

Điêm đến số 53

**“ai cũng muốn cả thế giới...
phải làm theo ý của mình...
– cái đó gọi là bản ngã...”**

“

... !

Điểm đến số 54

**“bạn chưa thành Phật, thành Chúa...,
bạn đi chỉ trích, chê bai... người khác,...
– thì chẳng khác gì kẻ phàm phu nói chuyện
với kẻ phàm phu... thôi,
làm gì có ai thánh thiện?...,
làm gì có ai hạnh phúc?...”**

Tâm lượng hẹp hòi,...
Phỉ báng lẫn nhau,...
Ai đúng, ai sai,...
Nào có ích gì?,...
...
Tâm lượng quảng đại,...
Bao dung lẫn nhau,...
Khiêm nhường, tha thứ,...
Có phải chân tu?,...!

Điêm đến số 55

“ở đâu?”

Trí tuệ mình ở đâu?

Đức hạnh mình ở đâu?

Liêm sỉ mình ở đâu?

Tự tôn mình ở đâu?

...

Cống hiến mình ở đâu?

Hi sinh mình ở đâu?

Tự do mình ở đâu?

Hạnh phúc mình ở đâu?... !

Điểm đến số 56

“luận về chân lí”

Thình lạng...!

Điểm đến số 57

“cảm niệm đại đạo”

Khóc...!

Điểm đến số 58

“trở về nguồn cội,...”

Giác...!

Điểm đến số 59

**“cái gì cũng nên sàng phẳng..., bởi sàng phẳng...
mới lập nên người Quân Tử,...”**

Con người đến với nhau, quý mến nhau... đều là do duyên nợ, ân oán... . Nếu được người khác đối tốt với mình thì cũng chớ dùng lợi dụng họ, lừa gạt họ,... – vì đó là hành vi tạo ác nghiệp,..., mối quan hệ có tốt đẹp bao nhiêu thì rồi sẽ phai nhạt và tiêu biến,... .

“Nếu bạn cứ thích nhận ân huệ... của người khác một cách “miễn phí” thì sau này xã hội... sẽ đòi lại bạn bằng nhiều cách khác nhau mà thôi” - bởi nhân quả là công bằng và bảo toàn, và chính những người bạn đã đón nhận ân huệ từ họ đó, bạn đã nợ lại họ rồi, “nợ cả vật chất lẫn ân tình,...”.

Ân tình là thứ không nên nợ nhất, vật chất không nên nợ, ân tình thì lại càng không nên nợ, thứ đó rất khó trả, bạn hãy nhớ **“trong xã hội hỗn tạp này “không phải ai cũng là cha mẹ của bạn đâu...”.**

Một người trưởng thành, quân tử... chắc chắn cái gì họ cũng sẵn phăng, công bằng,...(dù đó là cha mẹ, anh em ruột thịt... đi nữa, huống chi là người ngoài xã hội...), như người xưa nói **“có qua có lại mới toại lòng nhau,...”**, đạo lí đơn giản này, làm người không thể không biết đến,... .

Một miếng cơm, manh áo,...

Đều do sức người tạo,...

Chẳng phải của trời cho,...

Kẻ trí phải thông hiểu,...

Chớ ỷ nại, vơ vét,...

Chớ lợi dụng, chơi đùa,...

Hành vi xấu ác ấy,...

Nghiệp quả ai trả cho?,...!

Điêm đến số 60

“khó, khổ... trên đời là điều đương nhiên... có

– nếu cảm thấy khó, khổ... mà nản trí

thì yếu đuối quá...”

Sống trên đời có ai mà không gặp khó, khổ... đâu?,
“người có bản lĩnh khác với người yếu đuối... ở chỗ
là khi gặp những khó, khổ... ấy thì tâm thái họ ra
sao, cách cư xử họ thế nào?...”.

Để có thể bình thản trước mọi khó, khổ... thì đạo
tâm phải lớn, trí tuệ phải lớn, sức chịu đựng cũng
phải lớn..., để gì mà tâm luôn giữ được an vui,
không bị động loạn,... .

Giả như: chúng ta đem hai hình ảnh của một ông
lão 80 với những cậu thanh niên 20 mà so sánh, ông
lão 80 thì điêm nhiên trước sự đời, trước những cái
khó, khổ... của thế gian, bởi cả một đời đã trải qua
biết bao thăng trầm... rồi, có gì mà sợ nữa đâu, cái
chết cũng đã đến rất gần rồi thì việc gì phải bận tâm
quá mà làm gì... . Còn cậu thanh niên 20 thì động

một tí là dễ nổi giận, sân si..., rồi nông nổi mà nói và làm ra những điều không đáng có,..., gây mâu thuẫn và bất đồng trong các mối quan hệ... .

Người... có thể ý thức được việc này thì nên rèn luyện bản thân, rèn luyện tâm trí, tăng cường sức nhẫn nhục, chịu đựng... càng mạnh mẽ, càng sớm... thì càng tốt, sẽ càng an hưởng được nhiều niềm vui từ cuộc sống..., tâm lòng phải mở rộng như một ông lão 80 tuổi tràn trề kinh nghiệm sống, **thậm chí là như một bậc Quân Tử, Thánh Hiền..., như Phật, Bồ Tát... để tới được một tâm thái bất động, tâm vô sở ngại...** trước mọi khó, khổ... nơi thế gian này, có như vậy thì một đời trôi qua mới ý nghĩa, an vui... được chứ?... .

Giả như:

- Một đại anh hùng ra chiến trường thì phải chiến thắng mà trở về,... chẳng lẽ thấy địch mạnh quá mà đầu hàng?..., lê dân, bá tánh... phải làm sao đây?...

- Một người chân chánh xuất gia thì phải gắng y giáo mà phụng hành, thành tựu đạo nghiệp..., chẳng lẽ thấy đạo khó quá lại bỏ tu?..., chúng sinh khổ ải... ai sẽ gánh vác, quan tâm?, giáo dưỡng...

- ...

Nếu có quay về... thì chỉ nên vì tình nghĩa, báo đáp... mà quay về, chứ đừng vì khó, khổ... từ cuộc sống mà thối lui, dựa dẫm..., đó không phải là bản lĩnh của bậc Quân Tử, Thánh Hiền... .

Tâm thái như voi,...
Chỉ bước phía trước,...
Tới đích mới dừng,...
Cọp, beo... bên cạnh,...
Cũng chẳng bận tâm,...

...

Giống người Quân Tử,...
Khó, khổ... thế gian,...
Chỉ như bóng nước,...
Lại khéo dùng nó,...
Tăng thêm đạo hạnh,...!

Điềm đến số 61

“ở bên trong sự sợ hãi, lo lắng, bất an...

là những tội lỗi sâu thẳm...”

Thử hỏi Phật, Chúa... có sợ hãi, lo lắng, bất an... không? rõ ràng là không – bởi Phật, Chúa... là thánh thiện, không còn các ác..., chính vì vậy mà không tồn tại những tâm trạng đấy, còn phạm phu chúng ta thì “còn ác nghiệp, tội lỗi... bên trong tàng thức chưa sửa đổi được, chuyển hóa được...” cho nên “trong vô hình mà cảm thọ,...” . Do vậy: “**người chân chánh tu hành**” thì ngay trên sự sợ hãi, lo lắng, bất an... đấy mà “**truy tìm tận gốc**” cái tội lỗi tạo ra nó, thấy căn nguyên rồi thì sửa đổi, buông bỏ... - đây chính là việc bạn “**chuyển phạm thành thánh**” rồi vậy, chuyển đến cùng cực thì thành Phật,..., mọi sự sợ hãi, lo lắng, bất an... đều chuyển thành an vui, tự tại, điềm nhiên,... .

Vạn sự bất an...

Đều có căn nguyên...

Là do ác nghiệp...

Kẻ trí phản tỉnh...

Hãy lo sửa đổi...

...

Vạn sự kiết tòng...
Từ tâm thánh thiện...
Nảy nở, sinh sôi...
Nhân quả rõ ràng...
Chẳng tự sinh ra...!

Điểm đến số 62

“hỏi lương tâm,...”

Bạn đã từng lừa gạt lương tâm của chính mình chưa?...

Bạn có còn muốn tiếp tục lừa gạt lương tâm của mình nữa không?...

Những điều sai trái, tội lỗi, hận thù... trong lòng bạn, bạn có muốn buông xả nó?...

Bạn đã bao giờ thật sự sống vì người khác chưa?, hay chỉ sống cho riêng mình?...

...

Giả như ngay bây giờ bạn phải chết, bạn hối hận những điều gì trong cuộc đời của bạn?, những điều đó là khuyết điểm chí mạng của bạn đấy...!

Điêm đến số 63

“học cách yêu thương...”

Hãy học cách để yêu thương một người,...

Hãy học cách để yêu thương nhân loại,...

Hãy học cách để yêu thương cỏ cây,...

Hãy học cách để yêu thương muôn thú,...

...

Hãy học cách để yêu thương vô hạn,...

Hãy học cách để yêu thương chính mình,...!

Điêm đến số 64

“học cách bao dung...”

Hãy học cách để bao dung người ác,....

Hãy học cách để bao dung điều xấu,...

Hãy học cách để bao dung thị phi,...

Hãy học cách để bao dung hỗn loạn,...

...

Hãy học cách để bao dung hết thầy,...

Hãy học cách để bao dung chính mình,...!

Điêm đến số 65

“học cách nhẫn nhịn,...”

Hãy học cách để nhẫn nhịn gia đình,...

Hãy học cách để nhẫn nhịn bạn bè,...

Hãy học cách để nhẫn nhịn xã hội,...

Hãy học cách để nhẫn nhịn thế gian,...

...

Hãy học cách để nhẫn nhịn tất cả,...

Hãy học cách để nhẫn nhịn chính mình,...!

Điêm đến số 66

“học cách tha thứ,...”

Hãy học cách để tha thứ khi buồn tủi,...

Hãy học cách để tha thứ khi nóng nảy,...

Hãy học cách để tha thứ khi giận hờn,...

Hãy học cách để tha thứ khi phật lòng,...

...

Hãy học cách để tha thứ cho muôn sự,...

Hãy học cách để tha thứ cho chính mình,....!

Điểm đến số 67

“học cách cho đi,...”

Hãy học cách cho đi dù tay trắng,...

Hãy học cách cho đi dù đói khát,...

Hãy học cách cho đi dù mệt nhọc,...

Hãy học cách cho đi dù thiếu thốn,...

...

Hãy học cách cho đi dù bị hại,...

Hãy học cách cho đi dù thiệt tâm,...!

Điêm đến số 68

“học cách mỉm cười,...”

Hãy học cách mỉm cười dù nghèo khó,...

Hãy học cách mỉm cười dù gian khổ,...

Hãy học cách mỉm cười dù cô độc,...

Hãy học cách mỉm cười dù thua thiệt,...

...

Hãy học cách mỉm cười dù bệnh đau,...

Hãy học cách mỉm cười dù sắp chết,...!

Điểm đến số 69

“học cách tôn trọng,...”

Hãy học cách tôn trọng người có đức,...

Hãy học cách tôn trọng người ít đức,...

Hãy học cách tôn trọng người lớn tuổi,...

Hãy học cách tôn trọng người nhỏ tuổi,...

...

Hãy học cách tôn trọng hết thảy người,...

Hãy học cách tôn trọng với chính mình,...!

Điêm đến số 70

“học cách chăm lo,...”

Hãy học cách chăm lo cho gia đình,...

Hãy học cách chăm lo cho bạn bè,...

Hãy học cách chăm lo cho xã hội,...

Hãy học cách chăm lo cho chúng sinh,...

...

Hãy học cách chăm lo cho vạn vật,...

Hãy học cách chăm lo cho chính mình,...!

Điểm đến số 71

“học cách lắng nghe,...”

Hãy học cách lắng nghe điều thuận tai,...

Hãy học cách lắng nghe điều gai mắt,...

Hãy học cách lắng nghe điều thiện lành,...

Hãy học cách lắng nghe điều xấu ác,...

...

Hãy học cách lắng nghe điều luân hồi,...

Hãy học cách lắng nghe điều giải thoát,...!

Điêm đến số 72

“học cách im lặng...”

“

” !

Điểm đến số 73

“...mới cần...”

Si mê mới cần yêu thương,...
Cái ác mới cần bao dung,...
Việc hỏng mới cần nhẫn nại,...
Tội lỗi mới cần tha thứ,...
Kém phúc mới cần cho đi,...
Khổ đau mới cần mỉm cười,...
Khiếm khuyết mới cần tôn trọng,...
Khờ dại mới cần chăm lo,...
Động loạn mới cần lắng nghe,...
Tu đạo mới cần im lặng,... !

Điểm đến số 74

“...không cần,...”

Trí huệ đầy đủ thì không cần yêu thương,...

Lương thiện không mất thì không cần bao dung,...

Sự việc luôn thành thì không cần nhẫn nhịn,...

Tội lỗi chẳng tạo thì không cần tha thứ,...

Phúc báu dồi dào thì không cần cho đi,...

Tâm tánh an lạc thì không cần mỉm cười,...

Đức hạnh viên mãn thì không cần tôn trọng,...

Tinh anh sống đời thì không cần chăm lo,...

Thái bình thịnh trị thì không cần lắng nghe,...

Tu hành đắc đạo thì không cần im lặng,...!

Điểm đến số 75

“tâm rộng lượng...”

Tâm rộng lượng... – vạn nhân thành tựu,...

Tâm rộng lượng... – vạn tình thành tựu,...

Tâm rộng lượng... – vạn nghĩa thành tựu,...

Tâm rộng lượng... – vạn sự thành tựu,...

Tâm rộng lượng... – vạn hỷ thành tựu,...

Tâm rộng lượng... – vạn định thành tựu,...

...

Tâm rộng lượng... – vạn trí thành tựu,...

Tâm rộng lượng... – vạn đức thành tựu,...!

PHẦN II XÃ HỘI

Xu hướng sống tập thể để tồn tại là quy luật tự nhiên của muôn loài, mỗi loài tập hợp lại để bảo vệ nhau và cùng nhau kiếm ăn. Ở các loài động vật thì gọi là bầy đàn và ở loài người thì gọi là xã hội. Cái trí và cái đạo chính là sự khác biệt giữa loài người và muôn loài khác, không có trí và đạo thì tâm hồn con người ngang hàng với muôn loài, sự phát triển của trí và đạo ở mỗi nơi là khác nhau và thường mỗi nơi có sự đồng đều về nhận thức..., vì một người biết thường cho mọi người biết, cũng từ đó mà hình thành ngôn ngữ riêng, văn hóa riêng... . Nhận thức về trí và đạo thay đổi kéo theo nhận thức về các lĩnh vực trong cuộc sống thay đổi, tạo ra mỗi nơi có nét hiện đại riêng, độc đáo riêng... về xã hội đó.

Khi thế giới bắt đầu có sự kết nối giữa các xã hội lại, thì sự giao lưu văn hóa và chia sẻ nhận thức diễn ra, sự hòa nhập gắn kết giữa các xã hội xuất hiện, nhưng sự chênh lệch về nhận thức và tài nguyên môi trường lại gây ra sự trao đổi qua lại ban đầu, biến cái chênh lệch thành cái cân bằng do dân có sự kết nối. Cái cân bằng diễn ra thuận lợi thì giữa các xã hội có sự đoàn kết, không thuận lợi thì sinh mâu thuẫn và tranh chấp... .

Một xã hội có tốt đẹp, có hạnh phúc, có bình yên..., thì xã hội đó phải có cho được tiếng nói chung, có cho được sự đoàn kết... . Khoa học của xã hội ấy phát triển kéo theo sự phát triển của các lĩnh vực thì không được làm ảnh hưởng tới môi trường,... . Một xã hội khác muốn hội nhập thì phải có sự khắt khe, có lập trường mạnh mẽ,..., “thuận với luân lí tự nhiên” - “đôi với họ”, nếu không xã hội đó chưa tốt đẹp, chưa hạnh phúc,..., chưa bình yên. Những điều đó không giữ được thì xã hội ấy dễ bị tan hoại, và cả nhân loại chỉ cần không giữ được môi trường sống cho tốt đẹp thì cả nhân loại đã đủ tan hoại!

Điểm đến số 76

**“những người bạn yêu thích, gần gũi...
trong cuộc sống của bạn,
bạn đừng áp đặt người khác cũng yêu thích,
gần gũi... như mình,
dù đó là người thân, tri kỉ, hay quen biết... thế nào”**

Mỗi người... đều có một liên kết với con người, tự nhiên, vũ trụ vạn vật... **là riêng biệt, không ai giống ai cả...**, ân oán duyên nợ... khác nhau thì tự mỗi người... sẽ biết cách cư xử của riêng mình, can thiệp vào há chẳng phải vô duyên lắm rồi sao?... .

Giả như:

- Có hai người bạn chơi thân với nhau, sau một thời gian mỗi người chơi thân với một người khác, chẳng lẽ bắt hai người kia cũng phải chơi thân với nhau?..., sao có thể ép buộc được như vậy?,... .

- Cha mẹ... chơi thân, gần gũi... với anh em, họ hàng, bạn bè, đồng nghiệp... của họ, chẳng lẽ phải bắt con cái... cũng phải chơi thân, gần gũi... với những người ấy hay sao? Cha mẹ... có chơi thân với anh em, bạn bè, người yêu thương... của con cái... lại được chẳng?... – **nhân tâm sai biệt, chẳng phải ai ai cũng có thể gần nhau, hợp nhau... được đâu,...** .

- ...

Dân gian có câu: “**ép dầu, ép mỡ... sao nữ ép duyên...**”. Mọi mâu thuẫn, cảm hờn... trong cuộc sống đời thường... cũng chỉ từ việc ép buộc nhau, không chế nhau, chi phối nhau... mà ra – hãy hiểu đạo lý cơ bản này cho sâu sắc,... . Vì vậy: dù là người thân trong gia đình cho đến toàn thể xã hội, hay trong mọi sự việc, hiện tượng... **“hãy biết thuận theo tự nhiên, cảm nhận sự biến chuyển, thay đổi của nó mà chấp nhận, dung thứ...”**, **“hãy tôn trọng mọi suy nghĩ, quyết định... của người khác...”** – có như vậy người người... mới có thể cho nhau được khung trời riêng, hòa thuận mà an vui sống trên đời,... đó mới là cái trí của bậc Thánh Hiền, Quân Tử... .

Lấy tâm tư mình...

Áp đặt kẻ khác...

Mâu thuẫn liên sinh...

Muôn sự phiền nhiễu...

Chẳng được an yên...

...

Biết tôn trọng người...

Vạn sự... đến đi...

Thuận theo lẽ trời...

Tâm bi quảng đại...

Vạn sự kết tường... !

Điểm đến số 77

**“con người... sống với nhau
là để hỗ trợ nhau, giúp đỡ nhau...
– chứ không phải để kìm kẹp nhau,
sát phạt nhau...”**

Vì sao chúng ta không sống độc lập như những con thú hoang trong rừng...?, đó là vì chúng ta biết hợp lại với nhau thì dễ có được một cuộc sống yên ổn hơn, dễ dàng hơn, an toàn hơn,..., con người hình thành nên xã hội, quốc gia, liên minh..., nhỏ hơn thì là gia đình, dòng tộc, làng mạc,... – đơn giản cũng là vì muốn đoàn kết lại để hỗ trợ nhau, giúp đỡ nhau... trong cuộc sống này,...

Khi cùng nhau đạt được sự no đủ, nhu cầu về ăn uống ngủ nghỉ, nơi ở... không phải lo lắng nữa... thì **“thú tính, phàm tính...”** lại hiện ra, **“nhàn cư vi bất thiện...”**, bất thiện... này chính là cái thú tính, phàm tính... tham, sân, si... hiện ra khi dư thừa, nhàn rỗi..., sẽ nghĩ ra làm ra... đủ loại tạo tác không cần thiết, xấu ác... cho sự tồn tại chung của xã hội,... . Giả như:

- Khi nam nữ cưới hỏi nhau thì mong muốn có được một gia đình ấm no, hạnh phúc..., vợ chồng giúp đỡ nhau... – nhưng khi về sống chung rồi thì sao?, mười cặp vợ chồng thì còn được mấy cặp sống đúng với ý nghĩa ban đầu cho đến cuối đời?... .
- Quan chức lên nắm quyền thì hứa hẹn sẽ giúp đỡ lê dân, bá tánh... – nhưng khi làm quan rồi thì còn mấy ai thanh liêm?, không vợ vét tiền của của người dân?... .
- Liên minh... giữa các nước... lại nhằm hỗ trợ nhau... về mọi mặt... hay chỉ là cơ hội để thăm dò nhau, khai thác tài nguyên của nhau, có mục đích về kinh tế, chính trị, quân sự... đứng phía sau?... .

-

“Nếu không thể hỗ trợ nhau được nữa... thì đừng sống với nhau nữa...”, bởi thế giới này đã đủ đau khổ lắm rồi, tạo thêm nữa làm gì?... . **Hãy làm người Quân Tử..., sống hết mình, giúp hết mình..., quá sức thì hãy để vạn vật tự sinh tự diệt cũng được (vì trời đất không để chúng sinh nào phải chịu thua thiệt cả...)...** **chớ đừng oán trách nhau, chửi rủa nhau, kìm kẹp nhau, sát phạt nhau, chi phối nhau... – đó không phải là đức hạnh của con người,... . “Đức hạnh của con người... là từ trong tâm ý đã không muốn kìm kẹp nhau, sát phạt nhau, chi phối nhau... mà là yêu thương nhau, giúp đỡ nhau, hi sinh cho nhau... – được vậy thì người người... có an vui?, thiên hạ có thái bình?...” .**

Con người... tốt đẹp...

Cuộc sống an vui...

Thiên hạ thái bình...

...

Con người... xấu ác...

Cuộc sống khổ đau...

Thiên hạ động loạn...

...

Từ trong ý nghĩ...

Phải biết phản tỉnh...

Cảnh, tướng... do tâm... !

Điểm đến số 78

“đừng lo”

Thực chất của sự tồn tại... là mỗi người... “đều đang tự lo cho chính mình mà thôi”, bên ngoài trông thấy như là đi lo cho người khác hay được người khác lo cho mình... nhưng **sâu xa bên trong thì chỉ là duyên nợ trả vay... từ nhiều đời nhiều kiếp với nhau mà thôi... .** Người xưa nói: **“miếng ăn, giấc ngủ... đều do tiền định,...”,** làm vợ chồng, mẹ con, anh em, bè bạn, đồng nghiệp... rộng lớn hơn là dân tộc, đất nước, liên minh, cả nhân loại... – hết thảy đối đãi với nhau đều là do duyên nợ... (kiếp trước bạn giúp tôi 50 triệu, nay tôi giúp lại bạn 50 triệu, kiếp trước bạn cho tôi ăn 3 bát cơm nay tôi cho bạn ăn lại 3 bát cơm, kiếp trước bạn cho tôi ở nhờ 1 tháng nay tôi cho bạn ở nhờ lại 1 tháng, kiếp trước bạn hại tôi gãy chân nay tôi hại lại bạn gãy chân, kiếp trước nước bạn xâm lược nước tôi 100 năm, kiếp này nước tôi xâm lược lại nước bạn 100 năm,...) vạn sự vạn duyên... đều có mối tương quan, kết nối... một cách chặt chẽ, chi li..., **nó đã được nhân quả sắp xếp một cách hoàn hảo rồi,..., đạo lí chính là như vậy.** Cho nên: người với người... nên biết hỗ trợ nhau, giúp đỡ nhau... trong cuộc sống, chứ đừng khởi ác, làm ác... với nhau, sau này những thứ xấu ác đẩy lại về với

chính bản thân mình đây, trên đời này nếu ai ai cũng biết làm thiện thì có phải nhân gian ai ai cũng luôn luôn nhận lại được những điều tốt đẹp, không có khổ đau?... .

Từ đạo lí ấy, chúng ta cũng thấy ngay rằng: **“thực chất của việc hỗ trợ người khác, giúp đỡ người khác... lại chính là hỗ trợ chính mình, giúp đỡ chính mình...”**. Người... có tấm lòng quảng đại... thì luôn nghĩ tới chúng sinh vạn vật, làm được những việc lớn..., **“cái chính mình của họ nó cũng có ở trong lòng nhiều người khác nữa rồi...”** cho nên phước đức của họ càng ngày sẽ càng rộng lớn, đi khắp nhân gian... đều là chỗ của họ hưởng phước cả... . Ngược lại, người... có tấm lòng eo hẹp... thì luôn nghĩ đến bản thân..., làm lợi cho chính mình thôi..., **“cái chính mình nó thu nhỏ lại bằng cái phạm thân bé nhỏ... này”** cho nên phước đức rất cạn mỏng, tiêu hết rồi thì lang thang như chúng sinh cõi ngạ quỷ... vậy,..., sẽ chẳng còn ai cứu giúp, hỗ trợ... mình nữa,... .

Đức Khổng Tử nói: **người Quân Tử... chỉ là người “không lo, không sợ...”**, để không lo không sợ thì cũng hẳn là đã thấu hiểu đạo trời, thuận theo lẽ tự nhiên... đó được rồi vậy,... . Vợ con, anh em, bè bạn... cho dù không có sự tồn tại của ta, không nhận được sự giúp đỡ, hỗ trợ... của ta... thì họ cũng sẽ gặp

những chuyện họ phải gặp, hưởng cái phước họ sẽ hưởng,... – đó là nghiệp... của họ rồi, của mỗi chúng sinh rồi..., **ta có giúp thì cũng chỉ là hỗ trợ được một chút thôi, cái bên ngoài được 1%... thôi..., cái bên trong là cái đức, cái phước, cái nghiệp... của họ chi phối họ tới 99%... rồi (nếu không muốn nói là 100 %), bởi vậy: “ta lo lắng... quá cho người khác đôi khi là việc làm quá dư thừa, rảnh rỗi, ngốc nghếch, u mê... rồi đó,...”**. Tuy nhiên, làm người... phải có đức, phải ban phước rộng khắp, chia ngọt sẻ bùi,... nhưng những việc ấy làm sao đưa nó đến một cảnh giới giải thoát, không bị dính mắc... thì đó là việc làm của Thánh Nhân... muốn siêu phàm thoát tục, làm nhưng lại không làm, không chấp..., biến cái phước đức thành công đức, biến cái phàm thân thành pháp thân,... mà giải thoát, siêu xuất... khỏi lục đạo luân hồi, ân oán... giảng buộç,... .

Nghiệp... của con người...

Muôn loài, vạn vật...

Trời đất... soi thấy...

Tự có an bài... .

...

Kẻ mê chẳng tỏ...

Chỉ nghĩ cho mình...

Tạo ra tội nghiệp...

Như việc tự sát...

...

Người.. trí hiểu đạo...

Không lo, không sợ...

Giúp người... giúp mình...

Cùng ra bể khổ... !

Điêm đến số 79

“chỉ có sự tự do, không giằng buộc...

– thì con người... mới có thể đi đúng hướng đi

mà mình đã chọn,...”

Giống như bước đi của một vị A la hán... vậy, đi ra khỏi luân hồi lục đạo... mà không nhìn lại dù một ánh nhìn nào nữa, tâm đã lìa vật dục, tham cầu, tình ái... – đó là sự tự do, đó là không giằng buộc,... .

Bản lĩnh... của kẻ phàm phu tới đâu?, có bao nhiêu sự tự do?, chịu bao thứ giằng buộc?..., kể quanh năm suốt tháng... cũng chẳng hết nổi... thì giải thoát ở chỗ nào?... . Cho nên: muốn thành công hơn trong mọi sự... thì hãy tập xả bỏ những thứ vướng víu dưới chân của bạn bớt lại, bước đi lập tức sẽ nhẹ nhàng, thanh thoát... hơn, mọi đích đến sẽ gần lại hơn,..., **“xả đến cùng cực thì tâm trí vượt thoát tam giới, nhìn thấu càn khôn...”**.

Thân bằng quyền thuộc...

Phiên nã, lợi danh...

Tiền tài, sắc đẹp...

Tâm của kẻ phàm...

Dính kẹt, đắm nhiễm...

Chẳng thoát ra được...

Chân nặng như núi...

Chẳng thể bước đi...

...

Bỏ được tình ái...

Bỏ được vật dục...

Bỏ được tham cầu...

Bỏ được phiên nã...

Là quả vị Thánh...

Chân nhẹ như không...

Tâm chẳng trướng ngại...

Sáng tỏ, thấu rõ... !

Điểm đến số 80

**“giữa người với người, vật với vật...
vốn dĩ là không dính mắc... vào nhau”**

Khi chúng ta nói đến dính mắc... thì nó có hai...
thứ, một là dính mắc vào thân, tướng..., hai là dính
mắc vào tâm, thức... .

- Về thân, tướng... thì cái thân, tướng... của
con người, muôn loài, vạn vật... nó bao gồm
đất, nước, gió, lửa... hợp lại mà thành, nhưng
bản chất của bốn... thứ đó lại là các hạt nguyên
tử, điện tử, phân tử, lượng tử... hợp lại, các hạt
đó lại là các hạt ảo từ ý niệm bất giác mà được
sinh ra,..., cho nên bản chất của nó là
“không”,... .
- Về tâm, thức... của con người, muôn loài,
vạn vật... nó là tổ hợp các ý niệm bất giác, gọi
là tập thức hay tập nghiệp, phiền não..., **“bất
giác thì nó tạm có, giác lại thì nó liền mất,...”**
cho nên bản chất của nó cũng là “không”,... .

- ...

“Từ cái bản chất không bên ngoài thân, tướng... nó kế hợp với cái bản chất không bên trong tâm, thức... cho nên nhà Phật... gọi là “vạn pháp (con người, muôn loài, vũ trụ, vạn vật...) giai không”... .

Giả như:

- Về thân, tướng...: như ta thấy hai người... đang ôm sát vào nhau..., hai hòn đá dính chặt vào nhau..., trông như là một khối gì đó không thể tách rời... – nhưng nếu nhìn bằng con mắt trí tuệ, tới góc độ phân tử, lượng tử..., cao hơn nữa là trí tuệ bát nhã của nhà Phật... thì rõ ràng **“là thấy mà như không thấy gì cả”**, con mắt xuyên thấu hai người, hai hòn đá đó..., nhìn thấy cái bản chất không của nó, xem nó như không tồn tại, vô hình... cũng được, thậm chí xem như chẳng thấy gì, chẳng sinh ý niệm gì về nó cũng được... cái đó tạm gọi là sự vô ngại, giải thoát... khỏi thân, tướng... của con người, muôn loài, vũ trụ, vạn vật... . **Đó là sắc (thân, tướng...) tức là không... .**

- Về tâm, thức...: như ta thấy hai người... bị giằng buộc nhau về nhận thức, tư tưởng... trong cuộc sống, gây ra nhiều mâu thuẫn, cãi cọ..., vạn vật cũng liên kết vi tế, vô hình... với nhau... mà tạo ra thiên hà, đại địa..., vạn hành theo âm dương, ngũ hành... – nhưng nếu nhìn bằng con mắt trí tuệ bát nhã... của nhà Phật... thì thấy mọi phiền não... ấy bản chất của nó cũng là không rồi, cho nên không thấy, không chấp, không phân biệt, không khởi tâm... về nó... thì cái dính mắc, chi phối... kia còn không?... . **Đó là (thọ, tướng, hành, thức (tâm, thức...) tức là không...)** .

- ...

Ngũ uẩn giai không... suy rộng ra chính là “thập pháp giới, càn khôn vũ trụ,...” cũng là giai không, không có gì dính mắc vào nhau cả, mọi thứ đều là hư huyền, giả có... mà thôi,... .

Vậy cái gì không dính mắc vào nhau? – **đó là chân tâm, tự tánh... trong con người, vạn vật... là không dính mắc vào nhau, người minh bạch đạo lý này**

chính là người minh tâm kiến tánh..., “giữa hai... người như vậy sẽ không còn sự đối kháng, tiếp xúc, mâu thuẫn, giằng buộc, chi phối... gì cả nữa, suy rộng ra tới muôn loài vạn vật, thập pháp giới chúng sinh... đều như vậy thì hết thảy là cõi cực lạc, cõi Phật... rồi vậy...” – đó chính là con đường mà mỗi con người... chúng ta phải minh bạch, sớm được trở về với cái bản nguyên, vô trướng vô ngại,..., đối nhân, xử thế, tiếp vật... với bên ngoài... sẽ đều là chánh tri chánh kiến..., hóa giải mọi mâu thuẫn, oán thù, nghiệp trướng, vô minh, và khổ đau... .

Thập pháp giới hữu vi...

Trong ánh nhìn của Phật...

Xuyên thấu và trong lặng...

Vô trướng và vô ngại...

Tự tại và giải thoát...

Không sợi dây buộc giằng...

An lạc và tịch diệt... !

Điểm đến số 81

“bậc Quân Tử... chỉ cần một phần mười...

tài năng, trí tuệ, sức cống hiến...

của mình được xã hội này sử dụng...

thì cũng nên biết đó là đủ lắm rồi...”

Cảnh giới của bậc Quân Tử, Thánh Hiền... là rất viên mãn, lương thiện,..., họ nhìn ra thế giới ô trược của chúng sinh... mà luôn cảm thấy đau lòng, thương xót,... – vì vậy, sự nghiệp giáo dục đạo đức con người... luôn là vấn đề họ quan tâm nhất, muốn làm nhất..., thế nhưng con người... khó tiếp nhận được những tri thức ấy, khó thay đổi được cách sống phàm tục, tội ác... của mình..., Đức Phật... gọi là **“chúng sinh can cường, khó giáo hóa...”**,... .

Giống như cơn mưa rào..., ông trời... ban nước... cho cây cối xanh tươi, phát triển, duy trì sự tồn tại..., mưa xuống 100 phần thì cây cối cũng chỉ sử dụng một vài phần thôi... . Bậc Quân Tử, Thánh Hiền... cũng như vậy, tấm lòng như mưa rào... đối với chúng sinh..., họ đem chánh pháp, lời thiện... cho muôn chúng... 100 phần..., chúng thọ nhận được một vài phần thôi... cũng là tốt lắm rồi, cũng đủ để họ an

vui trong cái phước phần nhỏ bé của họ... rồi. **“Cây không lớn thì làm sao nhận được nhiều nước?... người... không có phước phần lớn thì làm sao tiếp nhận được chánh pháp, lời thiện?...”**.

Cảnh giới ta bà... vốn là chỗ đau khổ, mê lầm, nhiều tội nghiệp... những thứ đó ngăn che đi tâm tánh của con người..., không thể cảm thụ được chân tướng của vũ trụ nhân sinh..., thôi thì trời muốn mưa... thì hãy cứ mưa..., bậc Quân Tử... muốn dạy... thì hãy cứ dạy..., cây cối, chúng sinh... tiếp nhận được bao nhiêu thì là do họ cả, **hãy cứ để tạo hóa của chính họ dạy dỗ thêm,..., “ai cũng sẽ thành Phật... cả thì lo gì càn khôn sẽ không viên mãn?...”**, cho nên hãy cứ an nhiên, vui vẻ... mà sống trên đời,... .

Trời đất... lo cho vạn vật...

Thánh nhân... lo cho muôn chúng...

Cha mẹ... lo cho con cái...

Kẻ ngu... lo cho chính mình...

...

Nước trời... không chảy ngược lại...

Lòng từ... chỉ nhìn xuống dưới...

Cỏ cây... sao hiểu lẽ trời?...

Chúng mê... sao hiểu đại đạo?... !

Điểm đến số 82

“càng mạnh thì càng yếu...”

Đạo lí này vô cùng rộng lớn, rộng tới mức bao trùm toàn bộ quy luật vận hành của vũ trụ vạn vật,..., chi phối toàn bộ các cõi nước hữu vi, nhị biên, tương đối, sinh diệt,... .

Vạn vật trong đại vũ trụ... đều tương sinh tương khắc lẫn nhau, thứ gì càng tiêu diệt được nhiều thứ... thì chính nó lại bị **bằng đó thứ khác** tiêu diệt lại... **bất luận là mạnh yếu... ra sao,...** . Giả như:

- Trò chơi oẳn tù tì... của trẻ con...: cái kéo tuy sắc nhưng thua cái búa, cái búa tuy mạnh nhưng thua tờ giấy, tờ giấy tuy to nhưng lại thua lại cái kéo,... .
- Con hổ... tuy lớn nhưng lại thua con kiến..., con kiến... lại thua con chim..., con chim... lại thua con hổ... .

- Lê dân, bá tánh... thua kẻ có quyền uy..., kẻ có quyền uy... lại thua vua của cả nước..., vua của cả nước... lại phải nghe theo tiếng nói của lê dân, bá tánh... mới có thể trị an thiên hạ,... .
- Chúng sinh, vạn vật... phải thuận theo đạo... để trường tồn..., đạo... phải thuận theo tự nhiên... để hiển lộ..., tự nhiên... lại phải thuận theo chúng sinh, vạn vật... để sắp xếp, cứu giúp, hoàn thiện,... .
-

Tương sinh tương khắc, âm dương biến đổi... chính là nằm ở những sự việc nhỏ bé đó cho đến lớn lao hơn..., không thứ gì nằm ngoài quy luật tự nhiên đó cả,... . **Vạn vật trong càn khôn... đều nằm trên một điểm của vòng tròn tương sinh tương khắc, âm dương biến đổi... ấy...** – đó cũng là nghĩa lí rộng lớn vô cùng vô tận... của cái gọi là luân hồi... .

Cũng cùng cái đạo lí đó thì:

Càng dài thì càng ngắn,...

Càng xa thì càng gần,...

Càng rộng thì càng hẹp,...

Càng lớn thì càng nhỏ,...

Càng cao thì càng thấp,...

Càng cứng thì càng mềm,...

Càng sướng thì càng khổ,...

Càng vui thì càng buồn,...

Càng có thì càng không,...

Càng thực thì càng hư,...

Càng động thì càng tĩnh,...

Càng phiền thì càng an,...

...

Càng giỏi thì càng dốt,...

Càng thiện thì càng ác,...

Càng thánh thì càng phàm,...

Càng phật thì càng ma,...

Càng sinh thì càng tử, ... !

Điểm đến số 83

“trung dung, trung đạo...

– chính là sự giác ngộ, giải thoát...”

Trung dung, trung đạo... là cái gì? đó là khoảng giữa của mọi tâm thái, sự vật, hay sự việc..., ở chỗ đó thì sẽ không bị chi phối, dính mắc, ngăn ngại... nữa. Khổng Tử... nói đến trung dung..., Phật... nói đến trung đạo... cũng là vì phải thể hội được cái chỗ này thì con người... mới có thể tu đạo,... sau cùng mới đạt được sự giác ngộ và giải thoát... .

Giả như:

- Cái búa, tờ giấy, cái kéo... thì cứ là cái búa, tờ giấy, cái kéo... – mắc chi ta phải đi so sánh, đấu đá... chúng với nhau mà phân ra mạnh yếu...?, **không tâm so sánh, phân biệt... ấy chính là đại thừa thiền**, là trung dung, trung đạo..., không có gì khó hiểu cả,...

- Con kiến, con hồ, con chim... thì cứ là con kiến, con hồ, con chim... – **khi chúng có thể sống hòa thuận..., không sát phạt nhau...** thì làm gì có ai mạnh ai yếu...?... cảnh thái bình, tự do... đó cũng chính là trung dung, trung đạo...
.
- Chúng sinh, vạn vật... đều hiểu được đại đạo..., thuận được đại đạo... thì cả thập pháp giới... đều biến thành cực lạc..., **mọi thứ đều là tính tự nhiên, chân thiện, viên mãn,...** – đó chính là trung dung, trung đạo... .
-

Ở trong trung dung, trung đạo... thì không còn tương sinh tương khắc... nữa mà nó trở thành cảnh giới bất sinh bất diệt..., cũng không còn âm dương biến đổi... nữa mà trở thành thường tịch quang vĩnh hằng..., **có nghĩa là thập pháp giới chúng sinh... trở về với tự tánh, bản nguyên, thiên chân... của vũ trụ vạn vật,...** – đó chính là sự giác ngộ và giải thoát..., tức là thoát khỏi lục đạo luân hồi... thành Phật,...

Như vậy có cần phải trở nên mạnh mẽ... nữa không? hay giữ tâm trí ở chỗ trung dung, trung đạo?... để được giác ngộ, giải thoát...? **“Không mạnh thì không yếu,...”** thì tâm trí mới có thể thoát ra ngoài hai thái cực của sự sinh diệt, âm dương, nhị biên... thuộc về luân hồi... lục đạo,... đó.

Cũng như vậy:

Không dài thì không ngắn,...

Không xa thì không gần,...

Không rộng thì không hẹp,...

Không lớn thì không nhỏ,...

Không cao thì không thấp,...

Không cứng thì không mềm,...

Không sướng thì không khổ,...

Không vui thì không buồn,...

Không có thì không không,...

Không thực thì không hư,...

Không động thì không tịnh,...

Không phiền thì không an,...

...

Không giỏi thì không dốt,...

Không thiện thì không ác,...

Không thánh thì không phàm,...

Không phật thì không ma,...

Không sinh thì không tử,... .

Được như vậy thì tâm trí mới có thể trở nên cân bằng, thanh tịnh, vô ưu, vô phiền, an nhiên, tự tại... cuối cùng là đạt đến sự giải thoát viên mãn làm Phật... !

Điểm đến số 84

“mọi thân, tướng... của muôn loài, vạn vật...

– đều là từ sự thật tâm khẩn cầu, tu dưỡng...

mới có được,... .

Nhưng khi có được rồi thì lại quên đi

và phá hoại nhục thân,

nhục tướng... của chính mình...

cho tới vô lượng kiếp...”

Thần thức, vong linh... của muôn loài, vạn vật...
muốn có được thân, tướng... thì đều phải trải qua sự
thọ báo nghiệp tội... của mình cho đến khi phước
đức, nhân duyên... tương xứng mới được tiếp nhận
thân, tướng... . Giả như:

- Một thai nhi... làm nạ quý, địa ngục, thân trung âm... sắp hết tội rồi, muốn đầu thai vào người mẹ... để được mang thân người, súc sinh... thì phải chờ đợi, chịu tội, sám hối... cho đến khi phước đức, nhân duyên... tương xứng với người mẹ, với gia đình đó... thì mới được thọ thân,... .
- Một cái cây... muốn sinh trưởng, thọ thân... vào một chỗ đất nào đó... thì phước đức, nhân duyên... của nó cũng phải tương xứng với vùng đất đó, khí hậu đó..., nếu không đủ thì trồng nó xuống nó cũng sẽ chết,... .
- ...

Chúng sinh, vạn vật... vô hình... trong càn khôn vũ trụ... này, từ cục đá, cọng cỏ... cho đến hành tinh, cõi giới... đều có phước đức, nghiệp tội... riêng của nó, **muốn trở thành thứ hữu hình...** thì đều phải biết tu hành, sám hối, cầu khẩn..., chờ đợi nhân duyên... tới mới được thọ thân, tướng... mà hiện bày,... – chứ không phải muốn có thì liền có, muốn hiện thì liền hiện..., **nhục thân, nhục tướng... cũng phải ở sự tu hành... mới có được, huống chi là pháp thân, pháp tướng... của Phật, Bồ Tát...?**

Giả như: để được mang thân người... thì phải tu được năm giới cấm,..., để được được mang thân trời... thì phải tu được mười thiện,..., đâu phải việc dễ dàng?,... . Nhưng khi có được thân người... rồi thì lại làm càn làm quấy, tạo ra ác nghiệp... để rồi lại phải đọa xuống súc sinh, ngạ quỷ, địa ngục..., tự vứt bỏ đi nhục thân đáng quý..., sử dụng nó mà tiến đạo, liễu thoát sinh tử... chứng đắc pháp thân... bất diệt,... thành Phật, Bồ Tát... có phải tốt hơn không?,... .

Có thân vật... rồi đức vật... chẳng giữ...

Có thân người... rồi đức người... chẳng giữ...

Có thân cây... rồi đức cây... chẳng giữ...

...

Sinh lớn già chết, thành trụ hoại diệt,...

Chúng sinh, vạn vật... luân hồi trong đó...

Đến vô lượng kiếp, chẳng tỉnh mà tu...

Thường hoại thân, tướng..., chịu muôn ức khổ... !

Điểm đến số 85

“con người muốn không xảy ra

nhiều chuyện với nhau

thì đều phải biết tu đạo, dưỡng đức... .

Phiền não giảm đi thì tự khắc sẽ êm đềm,

hạnh phúc...”

Mọi động loạn trong gia đình hay xã hội... cũng đều như vậy, **nó đều xuất phát từ tâm địa trong con người... là chưa được thanh tịnh, trí tuệ... ,** mà còn u mê điên đảo, chạy theo vọng tưởng, phiền não tham sân si... .

“Sẽ chẳng có chuyện gì êm đềm giữa hai người phạm phu cả, cũng chẳng có mâu thuẫn gì giữa hai vị Phật cả”, bạn sống với tâm Phật hay tâm phàm?, sống với tâm tánh hay tâm vọng động?... nó sẽ quyết định sự an vui, hạnh phúc của cuộc đời bạn... chứ nó không phải do người khác đối xử với bạn ra sao, xã hội tác động tới bạn thế nào..., **“tất cả các lí do bạn đổ lỗi đều là sự nguy hiểm cho một tâm hồn còn nhỏ hẹp mà thôi,...”**.

Người người thân ái...
Đều phải biết tu...
Tâm chẳng phóng dật...
Chạy theo vọng, tướng...
Nhận được chân tâm...
An lạc vô lượng...!

Điểm đến số 86

“nghiệp chung”

“Tất cả mọi sự tương hiện hữu đều là kết quả của nghiệp lực, từ cây cỏ đất đá, con người, xã hội... cho đến hết thủy muôn loài vạn vật... khắp các pháp giới chúng sinh...”. Tất cả đó đều có mối quan hệ mật thiết với nhau, cái này nằm trong cái kia, cái kia nằm trong cái này..., nhân duyên, phước báo... chằng chéo vào nhau, gắn kết lẫn nhau, sinh diệt trong nhau... – “đó là tất cả cùng chung một nghiệp, là nghiệp của thập pháp giới chúng sinh...”.

Giả như:

- Một người kinh doanh làm ra rất nhiều tiền của, tiền của ấy có thực sự là của họ không?, chết rồi thì nó là của ai?... . Nó chỉ là biểu hiện của nghiệp lực chung của người kinh doanh này đối với toàn xã hội..., tiền của là của họ nhưng đồng thời cũng là tiền của của những người liên quan đến nó, tạo ra nó từ lúc ban

- **đầu,..., cứ như vậy mà xét đến cùng cực thì không ai, không thứ gì... là tách rời nhau cả...**
.

- Một người trồng được một ruộng lúa, đến lúc thu hoạch được 100 bao gạo, 100 bao gạo này có thực sự là của riêng họ?... , để tạo ra 100 bao gạo đó thì phải dùng đến ruộng để cấy, ai là người cấp đất để cấy?, phải dùng đến trâu để kéo cày, ai là người mang trâu đến cày?, phải dùng 5 bao phân, lân, đạm..., nhà máy nào tạo ra chúng?, phải dùng người gặt lúa, phơi lúa, sát gạo... những ai là người làm?... .
Bạn đã thấy một đồng hồ tắt, nghiệp chung... ở trong đó chưa?... .

- ...

Chừng nào chúng ta tu hành chưa thành Phật... thì tức là còn nằm trong cái nghiệp chung đó, chỉ là nhiệm nặng hay nhiệm nhẹ... mà thôi, kẻ phàm phu thì đắm nhiễm, không biết phản tỉnh cho nên càng sống càng tạo thêm nghiệp tội, người trí biết tu hành thì cái nghiệp chung ấy ngày một giảm đi, **giảm thật nhiều thì thành thánh thành hiền..., giảm đến mức tuyệt đối, vô vi, vô vật... thì đắc đạo thành Phật... .** Phật... là người đại sáng suốt, ngài từ bỏ mọi thứ dính dáng đến luân hồi sinh tử, đến cái nghiệp chung của chúng sinh trong thập pháp giới..., từ bỏ quyền uy, sắc dục, tiền của, danh vọng..., giảm dần đi sự dính mắc đến chúng sinh vạn vật..., ngày đi xin ăn một bữa, tối ngủ dưới gốc cây một giấc..., cuộc sống vô cùng tự tại và giải thoát..., kẻ tu hành hậu học... chúng ta ngày nay có nhìn thấu được cái sự việc này hay không?... .

Tiền của càng lớn... nghiệp chung càng nhiều...

Quyền uy càng cao... nghiệp chung càng nhiều...

Danh vọng càng xa... nghiệp chung càng nhiều...

Thân quyến càng đông... nghiệp chung càng nhiều...

Bè bạn càng nhiều... nghiệp chung càng nhiều...

Phàm tướng càng to... nghiệp chung càng nhiều...

Tri trường càng rộng... nghiệp chung càng nhiều...

...

Vô vật, vô vi... - tánh thể sáng suốt...

Khối nghiệp voi cạn... - là đường giải thoát...!

Điểm đến số 87

“tự do cá nhân phải phù hợp với

đạo đức chung của xã hội...

thì xã hội... mới ổn định được,...”

Xã hội hiện đại dần sẽ có một loại bệnh ngày một nặng là phát triển tự do cá nhân, con người tùy ý trong nói năng, hành xử... - **điều này là vô cùng nghiêm trọng, sẽ làm tổn hại đến đạo đức chung của dân tộc, của cả xã hội,...** . Thử hỏi giữa cha và con, thầy và trò, người trên và người dưới,... hết thầy không có chuẩn mực, đều ngang hàng với nhau... thì luân thường đạo lý, tôn ti trật tự... mà cổ thánh tiên hiền, chư Phật, Bồ Tát... dạy bảo nằm ở chỗ nào?,... . Một thế giới bình đẳng được thì hết thầy chúng sinh đều phải giác ngộ thành Phật, thành Thánh... hết thì mới như thế được, nhưng trong thế giới ta bà này, căn tánh chúng sinh mê muội, sai biệt..., đức hạnh thấp bé, trí tuệ kém cỏi... nếu sống mà không có chuẩn mực, giới luật, tôn ti,... thì từ gia đình cho tới xã hội..., tất cả sẽ đều hỗn loạn,... .

Giả như: cõi nạ quý, địa ngục... chúng sinh trong đó tùy tiện khởi tâm sân giận, tham lam... họ có thực sự tự do, an vui... chẳng?... . Tự do quá ắt sẽ bạo loạn, khổ đau,... .Cho nên: **Tất cả mọi chuẩn mực, tiêu chí... của xã hội đều phải có tính giáo dục ở trong đó, là giáo dục về luân thường đạo lí, tương thân tương ái, trật tự rõ ràng..., phải hướng con người đến được với sự tôn nghiêm, trí tuệ và từ bi... - có như vậy thì xã hội... mới có thể ổn định, trường tồn và hạnh phúc,..., nếu không cõi người... chúng ta chẳng khác nào cõi nạ quý, địa ngục... của trần gian cả,..., “hết thấy những kẻ ủng hộ về tự do cá nhân một cách bừa bãi, không màng đến tôn ti trật tự, luân thường đạo lí... thì đều là con cháu của ma vương... cả”.**

Thầy ra thầy, trò ra trò...

Cha ra cha, con ra con...

Quan ra quan, dân ra dân...

Bạn ra bạn, bè ra bè...

...

Mỗi vị trí, mỗi tôn nghiêm...

Để xáo trộn, ắt đại loạn...

Tôn ti mất, hạnh phúc mất...

Đạo đức mất, thái bình mất...!

Điểm đến số 88

**“xét đến cùng cực thì có thân, tướng, vật,...
là để trở về với chân tâm, tự tánh...”**

“Thân, tướng, vật... là thứ hữu vi, vô thường,..., cái tâm tánh bên trong nó là thứ vô vi, hằng thường...”. Trong luân hồi lục đạo, cái thân, tướng, vật... ấy nó biến đổi, sinh diệt... theo từng kiếp trên cái tâm tánh không biến đổi, không sinh diệt..., **nó sẽ biến đổi, sinh diệt... mãi cho đến khi tự nó nhận ra tâm tánh và quay trở về với tâm tánh... – tức là nói đến sự giác ngộ và giải thoát**. Nếu có thể nhìn nhận sâu rộng như vậy thì thân, tướng, vật... hiện tại đây nó chỉ là một quá trình, một công cụ, một phương tiện... nào đó để giúp chúng sinh, vạn vật... trở về với cái chân nguyên, bản thể... ban đầu..., giống như nhà Phật nói rằng “chúng ta hãy sử dụng cái thân này **như một phương tiện** để mà tu hành thành Phật... mà thôi, đừng sử dụng nó vào những việc vô ích, hưởng thụ, luân hồi... mà kéo dài thời gian khổ đau, sinh diệt... trong lục đạo,...” ,... . **Người nào ý**

thức được sự việc này thì xem như là có khả năng tu hành được rồi, việc còn lại là sự cố gắng, tinh tấn..., giữ gìn chánh niệm mà tiến tu, đừng để bị bất giác, vọng động... thêm nữa thì sự tu hành ắt sẽ gặt hái được những thành tựu,...

Con mắt của người giác ngộ, của Phật, Bồ Tát... luôn nhìn xuyên qua thân, tướng, vật... mà tới thẳng tâm tánh của chúng sinh vạn vật... cho nên cảnh giới của họ là siêu phàm thoát tục..., thậm chí là tới cảnh giới của Phật, cảnh giới niết bàn, cực lạc, hoa nghiêm... khi họ hoàn toàn sống trong tâm tánh của mình. Còn kẻ phàm phu... thì bị thân, tướng, vật... trong lục đạo ngăn che, cản trở... cho nên cái nhìn bị lệch lạc, sai lầm..., nhà Phật nói là **“đã bị giả tướng bên ngoài lừa gạt...”**.

Thân người cùng lắm sống được 100 năm, sau đó lại phải bỏ nó đi mà thọ thân khác trong lục đạo..., thọ đến vô lượng vô biên kiếp rồi, số thân đã thọ chất cao như núi tu di rồi, cho đến nay vẫn là cái thân này... mà chưa giác ngộ. Bạn còn đang ở đây...

nghĩa là bạn vẫn còn trong sự luân chuyển vô thường ấy, và cũng có thể bạn sẽ trôi lăn trong vô lượng kiếp nữa, chịu biết bao thống khổ... nữa, bạn có vui chăng?... .

Thân người tạm bợ...

Các tướng tạm bợ...

Dẫu là trân quý...

Nhưng là vô thường...

Chớ nên hưởng thụ...

Tham cầu, phóng dật...

...

Cổ thánh đều dạy...

Nương nhờ để tu...

Mới là sáng suốt...

Nhận ra tâm tánh...

Phật... ở trong nhà...

Tìm kiếm đâu xa...!

Điểm đến số 89

“mọi hình phạt từ gia đình, xã hội...

đều là sự nhắc nhở, cảnh báo...

– nếu không có sự nhắc nhở, cảnh báo...

ấy thì chắc chắn bạn sẽ phải

đón nhận những hậu quả nghiêm trọng sau này...”

Trong một con người, xã hội... cho đến toàn thể vũ trụ vạn vật... nó đều có cơ chế tự đảm bảo an toàn cho nó..., cụ thể là bằng những sự nhắc nhở, cảnh báo..., nếu bất giác, thiếu trách nhiệm... để xảy ra sự cố thì nó cũng có cơ chế tự chữa lành “nếu phước đức, năng lượng... trong nó còn đủ”,

Giả như:

- Con người khi bị ốm thì cơ thể tự nhiên mà sốt lên để khống chế các vi khuẩn, vi rút... gây bệnh,... – đó là cơ chế cảnh báo... cũng như cơ chế tự chữa lành... tự nhiên mà hoạt động, làm việc... .

- Ngoài xã hội... thì có pháp **luật, hiến pháp, tiêu chuẩn, quy định...** về mọi lĩnh vực... để cảnh báo, hướng dẫn..., thậm chí đi ngoài đường cũng có đèn xanh, đèn đỏ, biển báo... nhắc nhở... .
- Bên ngoài vũ trụ cũng như vậy, có vô số những hành tinh... sinh ra và chết đi... cũng chỉ là để bảo toàn trật tự, sự tồn tại... cho chính nó, cho đại vũ trụ... .
-

Nếu bạn bất giác, thiếu trách nhiệm..., không mang đến những dấu hiệu nhắc nhở, cảnh báo... trong chính con người mình, trong gia đình, tập thể, xã hội... thì chắc chắn bạn sẽ phải đón nhận những hậu quả nghiêm trọng **“khi cái tội của bạn đủ lớn”**,... .

Giả như:

- Khi bạn bị ốm rồi, thời mạng yếu rồi... cơ thể cảnh báo rồi... mà bạn không chịu nghỉ ngơi, tu hành..., vẫn tiếp tục làm việc, vui chơi, hưởng thụ.... thì có thể bạn sẽ bị lao lực,... mà chết, hết phước mà chết,..., tạo nhiều tội ác quá thì đọa vào ba đường ác mà chịu tội,... .
- Ra ngoài xã hội... bạn không tuân thủ pháp luật thì sẽ đến lúc tội đủ thì bạn phải ngồi tù..., rồi đi đường sai quy tắc, vượt đèn đỏ... thì có ngày bạn sẽ bị tai nạn, có khi mất mạng vì sự thiếu trách nhiệm với chính mình và mọi người đó,... .
- ...

Tội tuy rất nhỏ, nhưng tích nhiều lâu ngày thì nó thành đại, thành sự việc cụ thể hiện hữu, và phải đón nhận, gánh chịu nó,... . Mọi thứ trong con người, trong xã hội và toàn thể vũ trụ vạn vật... nó đều mang tính bảo toàn một cách tuyệt đối, làm sai thì phải chịu, tạo ác thì phải nhận..., không thể tránh né đi đâu được cả, nhà Phật nói “**nhân quả một tơ hào chẳng sai**”, bạn phải lĩnh hội thật sâu sắc điều này thì làm người mới có thể trở nên chánh trực, đứng đắn..., việc ác, việc sai nhỏ cũng chẳng giám làm,... .

Lắng nghe cơ thể...

Lắng nghe xã hội...

Lắng nghe càn khôn...

Sẽ thấy trong lòng...

Thấu hiểu tất cả...

...

Động, tĩnh... ra sao,...
Hỗn loạn... thế nào,...
Bình tâm nhìn nhận,...
Vạn sự có lí,...
Chẳng điều dư thừa,...
...
Kẻ trí sợ nhân,...
Không giám tạo tội,...
Phạm thì hối lỗi...
Lỗi thì sửa sai...
Mới thành hiền đức,...!

Điểm đến số 90

“khi giá trị tinh thần... không còn tồn tại,...

- thì giá trị vật chất... cũng không còn ý nghĩa,...”

Giả như: những người sống trong cùng một mái nhà, công sở, lớp học... mà lạnh nhạt, thờ ơ... với nhau, coi nhau như người vô hình..., thậm chí sống hoàn toàn vật chất (chủ nghĩa duy vật...), có lợi mới làm, mới nói, mới giúp..., không có lợi thì không làm, không nói, không giúp... – thì thử hỏi con người ấy khác với con thú ở chỗ nào?... .

“Làm người... nhất định phải đề cao giá trị tinh thần”, bởi như vậy cuộc sống mới trở nên ý nghĩa, hạnh phúc..., “ý nghĩa, hạnh phúc... chính là giá trị tinh thần đấy”. Chúng ta sống với nhau là sống cùng với đạo nghĩa, lễ nghĩa... chứ không phải sống bầy đàn, giành giật, hơn thua... như muôn thú,..., muôn thú kia đôi khi vẫn có cái tình của nó đấy, chúng ta làm người lại chẳng bằng nó hay sao?... .

Giả như: một người... quá thiếu giá trị tinh thần, đến một lúc nào đó giá trị vật chất không còn nuôi sống được họ, vì họ không đề cao giá trị tinh thần, tính kết nối... nên vào đường cùng sẽ chẳng ai cứu giúp...(hoặc giả có cứu cũng không cứu được vì nghiệp họ tạo phải nhận... như mẹ của ngài Mục Kiền Liên đọa địa ngục mà ngài không cứu được vậy...) thì họ dễ tiêu cực, thậm chí tự tử... (lộc tận thì nhân vong,...) – đến chỗ này thì mới thấu hiểu tường tận hai giá trị đó, còn lời của thánh hiền dẫn dạy thì sao mà tin được?... .

Ngược lại: nếu giá trị vật chất không còn tồn tại, như gia tài, của cải... mất đi, thậm chí thân xác mất đi... thì tinh thần có tồn tại hay không?, **trong các tôn giáo gọi tinh thần là nguyên thần, vong linh, tâm hồn, tánh linh...** thì nó vẫn tồn tại đấy, vứt cái thân này, vật chất này... thì thọ cái thân khác, vật chất khác... mà thôi, **tùy nghiệp tội mà thọ báo, thọ hưởng... trong luân hồi sinh tử...** .

Nếu một đời của bạn, bạn sống vị tha, cống hiến, hi sinh... vì người, vì xã hội... thì khi bạn chết đi, bạn mất hết giá trị vật chất rồi... nhưng người đời sau, con cháu bạn... sẽ vẫn biết ơn, và thừa hưởng những thứ bạn để lại... – đó chính là giá trị tinh thần không tan hoại đấy, **“nó chỉ tan hoại khi bạn không có nó mà thôi,...”**.

“Dẫu biết rằng bạn sinh ra không thể làm vừa lòng tất cả, nhưng xin bạn hãy làm vừa lòng chính mình, tôn trọng chính mình, bảo vệ tinh thần, lương tâm... của chính mình, đừng để nó bị tổn hại. Được như vậy thì cả hai giá trị tinh thần và vật chất ở bạn đều cùng tồn tại và có ý nghĩa, cả hai đều không phân biệt, không chấp trước chính là thường tịch quang phổ chiếu, là không như lai tạng,..., tính trung dung, trung đạo... được hiển lộ, giữ gìn và tu dưỡng”.

Cần khôn huyễn hóa,...

Biến chuyển như mộng,...

Vô định, vô thần,...

Không chỗ bám víu,....

...

Vọng tâm tức vật,...

Vọng mất - vật mất,...

Vật mất – vọng mất,...

Như bóng với tướng,....

...

Là được giấy niệm,...

Tỉnh thức cõi trần,...

Chân tâm thường còn,...

Là chỗ sống đạo,...!

Điểm đến số 91

“thánh hiền... nói nhiều đạo lí...

– bởi thế gian tạo nhiều lỗi lầm...”

Nhớ lại thời kì đầu giáo hóa của Đức Phật... thì ngài không có chế giới vì các tì kheo đều là người đắc đạo, chứng quả cả, đức hạnh viên mãn, trong tâm thánh thiện, không có lỗi lầm... . Riêng điều đó thôi đã cho chúng ta thấy rằng: **“nếu thế gian không ai có lỗi lầm thì chẳng có lời đạo lí nào cần phải nói ra cả”**, nhưng chỉ vì con người... tạo ra ác nghiệp nên mới sinh ra đạo lí để sửa đổi cho cái ác nghiệp đó, càng nhiều ác nghiệp thì đạo lí thế gian cũng vì đó mà sinh ra càng nhiều để khống chế lại vậy,...

“Cái thiện và cái ác luôn tồn tại song song và bằng nhau về biên độ, số lượng...”, nó luôn chiến đấu với nhau trong mỗi con người và xã hội..., chỉ là mặt nào biểu hiện ra nhiều hơn thì trong con người đó, xã hội đó... sẽ là người hiền hay kẻ ác, là xã hội thịnh hay xã hội suy mà thôi... . Nếu trong lòng chúng sinh chẳng sanh thiện ác... thì xã hội này, thế gian này... cũng chính là cõi tịnh nghiệp, tịnh độ...

rồi,... . Tịnh là thanh tịnh..., nghiệp là nghiệp thiện, ác..., tịnh nghiệp... là không có nghiệp ác cũng chẳng có nghiệp thiện..., mọi thứ đều là chân như, tự tánh..., là bồ đề niết bàn..., cái đạo lí này vô cùng sâu sắc, chẳng phải người ngộ đạo, kiến tánh... thì chẳng thể hiểu tới nơi được,...

Có ác mới có thiện...

Không ác thì chẳng thiện...

Thiện ác... từ tâm sanh...

Thiện ác... từ tâm diệt...

Thiện ác... trong sáu đường...

Vượt ra ngoài thiện, ác...

Là bậc thánh đắc đạo,...

Điểm đến số 92

“nhân tài... phải được sử dụng...

– nhưng nhân tài... phải được khống chế

bởi hiền tài...”

“Người có tài thì rất nhiều..., nhưng người có đức thì rất ít”, “người có tài... chưa chắc là người giữ được sự trong sạch trước lợi ích... nhưng người có đức thì chắc chắn,...”, “người có tài... chưa chắc làm việc chính nghĩa, có lợi ích cho bách tính,... nhưng người có đức thì chắc chắn,...”,... – đó là vài lí do đủ để một xã hội... ổn định phải khống chế được tâm tham... của kẻ có tài, nếu không cái tài đó sẽ hại nước, hại dân,... .

Cái tài... có thể đưa một tập thể, một xã hội... phát triển nhanh hơn, nhưng nhiều khi chính sự phát triển đó lại để lại những hậu quả xấu cho môi trường, cho tâm lí con người, cho xã hội hiện tại và những thế hệ kế tiếp... . Cho nên, một xã hội muốn được hài hòa, an lành, trong sạch... thì phải giữ vững được nền luân lí đạo đức xã hội, nhất là trong các tôn

giáo lớn,... . Giả như: một ông vua là một người có tài, có thể cai trị cả đất nước..., nhưng đứng trước “Quốc Sư (tức là thầy của vua, đại diện cho đạo đức của đất nước, xã hội...)” thì phải biết kính trọng, trong lòng mọi người dân... cũng đều được vậy thì cái đất nước đó sẽ thái bình, thịnh trị... .

“Vừa có tài, nhưng phải vừa có đức... thì mới lập nên người Quân Tử, bậc Thánh Hiền...”, chỉ có tài... mà không có đức thì vẫn chỉ là kẻ phàm tục, thậm chí còn là mối họa cho xã hội,..., bởi họ không tham... thì thôi, họ mà tham... lên thì sẽ làm ra những việc đại ác, ảnh hưởng xấu tới rất nhiều người, rất nhiều chúng sinh... vô tội,... .

“Vua có thể nghe lời Quốc Sư..., dân có thể nghe lời giáo huấn...” – thì tất cả người tài... trong thiên hạ đều sẽ chẳng dám làm càn..., giống như kẻ tu hành chân thật luôn nhớ giới luật mà không dám sai phạm vậy, thành tựu đạo quả sẽ tới gần với người đó, cũng như một xã hội an lành... sẽ đến với xã hội đó vậy..., người người... trong xã hội... hãy cố gắng rèn luyện bản thân, để làm sao khi cái thân này chết đi thì có thể nhắm mắt mà nở nụ cười, đi được về cõi giới tốt đẹp hơn, viên mãn hơn,... .

Kẻ tu không có giới luật,...

Sáu đường... chẳng có chánh pháp,... .

Xã hội không có luân lí,...

Nhân gian chẳng có thái bình,... .

Người người... ngu mê, điên đảo... .

...

Kẻ tu gìn giữ giới luật,...

Sáu đường... ngập tràn chánh pháp,... .

Xã hội gìn giữ luân lí,...

Nhân gian nơi nơi thái bình,... .

Người người... giác ngộ, giải thoát... !

Điểm đến số 93

“càng đối xử với chính mình không tốt...

thì càng phải đón nhận những điều không tốt...

đến với chính mình,...”

Hay nói cách khác là tất cả những sự việc không tốt (bệnh tật, tai nạn, động loạn, thiên tai...) đến với mỗi người, mỗi gia đình, đất nước, xã hội... cho đến toàn thể nhân loại... đều là do chính mỗi người, mỗi gia đình, đất nước, xã hội... ấy tự mình tạo ra. Những sự việc không tốt này chỉ là điều dĩ nhiên xảy ra để **“buộc mỗi người... có thời gian phải nhìn nhận lại, tu tỉnh lại, sửa đổi lại...”** – nó đơn giản chỉ là cơ chế tự phục hồi của cơ thể, của xã hội... để trở nên cân bằng, tốt đẹp..., **“bởi có những đạo lí chỉ khi bạn nằm giường bệnh, bạn gặp hoạn nạn... bạn mới nhận ra được, có những đạo lí chỉ khi tập thể bạn, đất nước bạn, xã hội bạn... phải trải qua thì mới có thể sửa đổi lại được..., nếu không nhân quả là không cân bằng rồi,...”**.

Giả như:

- Khi bạn đối xử với cái thân xác này tệ quá, đói mà không cho nó ăn, mệt mà không cho nó nghỉ, tham, sân, si, mạn, nghi... nổi lên mà không biết cách bình hòa lại,..., lâu ngày nhiều tháng... đến một lúc nào đó ắt nó sẽ sinh bệnh, ốm yếu, các mối quan hệ tan vỡ,... để cảnh cáo bạn, buộc bạn phải thay đổi tốt hơn, nếu cứ can cường, ngoan cố... thì phúc báo, thọ mạng, nhân duyên... thuyên giảm, ngày chết chẳng cách xa,... .
- Khi đất nước bạn đối xử với cây rừng không tốt, khai thác cạn kiệt các tài nguyên, làm tổn thương nghiêm trọng hệ sinh thái đất, nước..., rồi sát sinh hại mạng... thì đến một lúc nào đó cả đất nước của bạn sẽ phải chịu hậu quả về thiên tai, lũ lụt, bệnh dịch, chết chóc..., những thứ này chẳng phải là **“trời hành con người... mà là chính con người tự hành mình mà thôi”**,... .
-

- Đức Phật... là người đối xử với bản thân một cách viên mãn nhất, chẳng còn tham, sân, si, mạn, nghi... cho nên thân tướng của người là thân kim cương bất hoại... . Cho đến xã hội của Đức Phật A Di Đà... là tây phương cực lạc... thì chẳng còn thiên tai, lũ lụt, bệnh dịch... nào nữa, đó cũng là một xã hội... viên mãn. Những đạo lí rất ráo này, kẻ tu hành, hậu học... buộc phải nhìn nhận cho thấu đáo để trước hết là phải đối xử tốt với chính thân tâm của mình, sau là giúp đại chúng trong xã hội đều được tốt đẹp dần lên cho đến khi viên mãn... – đó là cách báo ơn Chư Phật... tốt nhất rồi vậy... . Chính vì vậy mà những bậc giác ngộ, chư Phật, Bồ Tát, Quân tử, Thánh Hiền... xưa nay **đều khuyên người giữ gìn tâm thái bình hòa, một trạng thái tâm bình thường, trung đạo...** – để làm gì?, là để ngăn ngừa những hậu quả xấu ấy xảy ra,...

Nạn tai trước mắt...

Đều do mình tạo...

Chẳng phải do ai...

Kẻ trí thấu suốt...

Tự thương chính mình...

Tìm cách sửa đổi...

Từ trên ý niệm... .

...

Phải nằm giường bệnh...

Phải chịu lắm than...

Hồi tâm nghĩ lại...

Đã trễ quá rồi...

Nhân quả phải trả...

Nào có tránh được...

Trời... bất công sao?...!

Điểm đến số 94

**“một đời người muốn được an vui, tự tại...
thì đừng phụ thuộc tình cảm hay vật chất...
vào ai cả,... –
cho đến cả một dân tộc, một đất nước...
cũng như vậy,
muốn được thái bình... thì đừng phụ thuộc
về bất kì lĩnh vực gì...
từ dân tộc khác, đất nước khác...”**

Đó là chúng ta phải **“độc lập”**, có **“độc lập thì mới có tự do, hạnh phúc...”**. Một người... đừng để cuộc sống của mình bó buộc vào một vài người trong cuộc sống xung quanh mình... cho dù họ là bố mẹ, anh chị em ruột thịt, bạn bè, đồng nghiệp..., cho tới một dân tộc, một đất nước thì đừng để cuộc sống bó buộc vào một vài dân tộc khác, đất nước khác,... cho dù họ là

nước anh em láng giềng,... . Vì sao vậy? Đó là vì **“làm người phải trưởng thành, dựng nước phải hùng mạnh,...”**, tự mình nuôi sống mình, chăm sóc cho mình... thì mới có thể đưa đến một tâm thái an định, trững trạc, ổn định..., cái xấu xa trong xã hội sẽ khó xâm nhập vào được, giả như làm người như Phật, Chúa..., dựng nước như đất nước cực lạc, đất nước thiên đàng..., thử hỏi còn điều gì không rõ ràng?, không phải viên mãn?,... .

Con người... phàm phu chúng ta đa sầu đa cảm, nhiều phiền não, khó tu tập..., hay dính mắc vào tình ái nam nữ, thân bằng quyến thuộc..., sống một đời bên họ đã để mình quá bị ràng buộc, phụ thuộc... vào nhau, tốn công, tốn sức, tốn thời gian, tốn tâm huyết quan tâm, lo lắng cho nhau bấy lâu..., lúc mọi chuyện suôn sẻ thì không xảy ra vấn đề gì, nhưng lúc trắc trở... thì lòng người dễ đổi mặt, phụ bạc..., người kém bản lĩnh, không biết tu tập,... thì làm sao mà chấp nhận được, chịu đựng được, bao dung được, tha thứ được, bỏ qua như không có chuyện gì được...?, **“rồi cuối cùng tạo ra những cái nhân ân oán, vay trả... để cùng nhau đi tiếp trên con đường luân hồi sinh tử,...”** .

Cũng như vậy, đối với một dân tộc, một đất nước... cũng rất dễ để mình có những quan hệ ràng buộc, phụ thuộc... như vậy, lúc hòa bình, còn có lợi ích cho nhau thì còn giúp đỡ nhau, liên minh với nhau,..., đến khi hết lợi ích... liền xảy ra binh biến,..., nếu dân tộc ấy, đất nước ấy... chưa hùng mạnh, chưa tự chủ... thì phải làm thế nào?,... .

Hãy nhớ rằng: **“cõi này là cõi ta bà, nếu chẳng phải người chân chánh tu đạo thì ai ai cũng là kẻ phàm phu, họ có cái tôi đấy, và họ sẽ chỉ nghĩ đến lợi ích của họ mà thôi”**, họ tốt với người khác thực ra là tốt với chính họ, lợi cho họ,... cho dù là người thân ruột thịt... . Cho đến cả một dân tộc, một đất nước khác bất kì cũng đều là như vậy cả mà thôi,... cho dù là anh em láng giềng, họ không phải nước cực lạc, thiên đường..., toàn là thánh hiền ở đó đâu,... .

Cho nên: tâm thái của một bậc Quân Tử, Thánh Hiền... là rộng lượng, tự chủ, loại bỏ dần sự dính mắc, phụ thuộc... **đến tất cả**, họ là người đã giác ngộ... và đang tiến về sự giải thoát, là **giải thoát khỏi tất cả**, bởi vậy **“ai ai họ cũng đối xử bình đẳng, tử tế, không thiên lệch...”**, ân, oán, cho, nợ... bốn cái duyên luân hồi đây đều đưa về chỗ cân bằng, sáng

phẳng, không còn nữa, không phân biệt, chấp trước vào nó nữa..., làm ân thì không cần báo, **cần báo thì chính là phước đức, phước đức chính là rằng buộc...**, không cần báo thì đó chính là công đức, công đức thì không rằng buộc..., oán thì tha thứ, buông bỏ..., cho thì không nhớ nữa, không đòi lại..., nợ thì gắng trả cho hết..., như vậy chúng ta đã minh bạch được sự rằng buộc và cách hóa giải để con người chúng ta, dân tộc, đất nước chúng ta biết cách ứng xử với nhau và với người khác, dân tộc khác, đất nước khác... chưa?, kẻ tu hành thành Thánh, thành Hiền... cũng chỉ là làm được cái đạo lý này mà thôi, cho đến đất nước... muốn thái bình, an vui... thì cũng chỉ là làm được cái đạo lý này mà thôi,... .

Chúng ta đừng nghĩ rằng lương thiện, không tranh... thì sẽ thua thiệt..., xét về mặt thực tế hiện tại... thì giường như trông như thế thật, nhưng về **bình diện tuyệt đối** thì không thua thiệt... đâu, Phật, Chúa... chính là cái bình diện tuyệt đối đó, họ có thua thiệt không?, Cực Lạc, Thiên Đàng... có thua thiệt không?..., nếu có xảy ra chuyện gì với họ thì lương tâm của chúng sinh trong mười phương thế giới... sẽ đều hướng về họ, bảo vệ họ..., họ không

dính mắc vào ai... nhưng lại được sự giúp đỡ của vô lượng chúng sinh khác..., vì sao vậy? Đơn giản là trong mọi chúng sinh đều có sự lương thiện, chân tâm... cả, họ sẽ bảo vệ cho thứ tuyệt đối, cho chính nghĩa, và cho chính họ... . **“Làm người tốt thì sẽ được thiên địa quỷ thần bảo hộ, nhiều người khác giúp đỡ một cách vô điều kiện y như cái tâm trong sạch của họ vậy, cho đến làm một dân tộc, một đất nước... viên dung, viên mãn... cũng sẽ được nhiều dân tộc khác, đất nước khác... giúp đỡ một cách vô điều kiện như thế, nhân thế nào thì quả thế đấy... – hãy tin vào điều đó,...”**.

Thong dong, tự tại... nhiều người giúp,...

Tự lợi, tranh đua... lắm kẻ khinh,...

Giác ngộ, giải thoát... vẫn đầy đủ,...

Gom góp, so đo... sao vẫn thiếu?,...

Trưởng thành, trững trạc... chân đứng vững,...

Lợi dụng, dựa dẫm... có an vui?,...

Ba đời Chư Phật... đều độc giác,...

Chẳng phải kẻ ngu tự dối mình,...

Điểm đến số 95

“bạn muốn chung sống tốt, hòa thuận...

với một ai đó...

thì bạn phải đối xử tốt với những người

xung quanh cuộc sống của họ

ít nhất là bằng hoặc tốt hơn họ,...”

Giả như: một cặp vợ chồng vừa cưới nhau, người nam muốn người nữ hài lòng khi sống chung thì người nam phải đối xử tốt với bố mẹ, bạn bè... của người nữ thật tốt, bằng hoặc tốt hơn cả người nữ đối với bố mẹ, bạn bè... cô ấy, thì người nam sẽ rất được tôn trọng,... . Nếu người nam đối xử không tốt, thậm chí rất tệ với họ... thì lẽ dĩ nhiên hạnh phúc gia đình không thể xây dựng,..., trong tất cả các mối quan hệ khác trong xã hội cũng đều phải như vậy thì mới có được một cuộc sống hài hòa, an ổn... .

Việc đối nhân xử thế ở đời sao cho tốt là việc rất quan trọng, nó ảnh hưởng trực tiếp đến chất lượng cuộc sống, tâm thái sống... của mỗi người..., cho nên

phải học cách nhìn nhận tế nhị một chút, biết lắng nghe một chút... để cảm nhận xem người khác... nghĩ gì, làm gì..., cuối cùng là học cách nhẫn nhịn một chút, khoan dung một chút, tha thứ một chút... nếu thấy người khác... nghĩ khác mình, làm khác mình...
– **đó mới là một người trưởng thành và trí tuệ,...** .
“Nếu không đối tốt cho ai thì cũng đừng làm gì hại họ, đừng tạo ra ý nghiệp, khẩu nghiệp, thân nghiệp... tới họ” – vì làm vậy là bạn đang tạo ân oán, trả vay... với họ rồi, **“sống là phải giải nghiệp chứ không phải tạo thêm nghiệp”**,... .

Để xây dựng tất cả các mối quan hệ được tốt nhất có thể là điều vô cùng khó rồi (đến Phật... cũng chẳng thể làm hài lòng tất cả chúng sinh được, chúng sinh nhiều sân si, đố kỵ..., đến Phật... cũng chẳng hài lòng thì tránh sao được những con người... bình thường chúng ta?,...) **huống hồ là phải làm sao để các mối quan hệ đó không bị dính mắc, ràng buộc... vào nhau thì lại là điều khó làm hơn nữa,..., “phải có trí tuệ của bậc thánh... mới làm được”**. Giả như: Phật... thành Phật rồi, ngài đã không còn dính mắc với cha mẹ, anh em... trong hoàng tộc, trước khi

chưa thành Phật thì còn nhưng khi thành Phật rồi thì đến vua cha cũng không dám nói động đến Phật... chuyện gì nữa, việc

này chúng ta phải nhìn nhận cho sâu sắc, thấu đáo... đây, để áp dụng vào trong cuộc sống của mình, tập sống cuộc sống của người giác ngộ, giải thoát... – đó là điều rất quan trọng nên làm trong cuộc sống của chúng ta đây,..., như vậy chúng ta mới có được sự an vui, nhẹ nhàng, tự tại,...

Tất cả những bậc hiền nhân... xưa nay hết thầy đều muốn sống một mình, vì đơn giản là **“sống với người đời rất khó”**, sống kiểu gì cũng chẳng làm họ hài lòng cả..., dù là thân bằng quyến thuộc..., thôi thì cô độc với người... nhưng bầu bạn với thiên địa quý thân, với thiên nhiên bao la tươi đẹp... vậy,... . **“Không tiếp xúc ai thì sân si... nổi lên với ai?, có tiếp xúc ai sao lại chấp tướng tiếp xúc ai?...”**.

Vọng tâm thì vô lượng...

Nhìn nhận sẽ vô biên...

Người người đều sai khác...

Sống với nhau không lạnh... .

...

Chấp vọng liền sân si...

Dùng vọng ấy đối người...

Ông Phật trong quên mất...

Cực lạc bên tây phương...!

Điểm đến số 96

“nước dùng vào việc gì cũng đều lợi ích,...

Đạo dùng vào việc gì cũng đều hữu dụng...”

“Có những thứ trên đời này dù nó ở đâu nó cũng đều có ý nghĩa..., đó chính là nước và đạo...”, cây đẹp cây xấu... đều cần đến nước, người thiện người ác... cũng đều cần đến nước... để tồn tại,... . Cũng như vậy, lời thiện, việc thiện... được cổ thánh tiên hiền ban phát ra... cũng như nước tinh khiết thấm vào tư tưởng từng thế hệ, từng giai tầng xã hội..., cho đến khắp chúng sinh vạn vật... từ xưa đến nay và đến vị lai nữa..., con cháu dù sử dụng thế nào, biến tấu ra sao... thì cũng đều có ý nghĩa riêng hết, còn tác dụng có được như cổ thánh tiên hiền... hay không thì còn phải xem xét lại nhiều lắm,.... .

Có nước sạch dùng...

Cứ ban phát đi...

Như trời cao vậy...

Chúng sinh, vạn vật...

Sinh trưởng, tốt tươi...

...

Người có đức hạnh...
Luân lí ở đời...
Nên ra dẫn chúng...
Như người mẹ hiền...
Chỉ dạy con thơ...

...

Nếu không thiếu nước...
Vạn vật không chết...
Nếu không thiếu đạo...
Muôn chúng chẳng ác...
Nước, đạo... ban ra...
Dù dùng việc gì...
Cũng đều có ích...

...

**Nước cạn đi rồi...
Hành tinh tan hoại...
Đạo mất đi rồi...
Lục đạo bị thương...
Như cây không đất...
Như con không mẹ...
An vui nơi nào?...!**

Điểm đến số 97

“muốn độ hóa người dung...

thì phải dựa vào trí tuệ,...

– muốn độ hóa người quen,...

thì phải dựa vào tấm lòng...”

Người dung... ngoài xã hội thì họ đâu có biết gì về mình, biết mình ăn ở... ra làm sao?... , họ chỉ có thể đánh giá qua hình ảnh bề ngoài, phong thái, lời nói, trí tuệ... của mình mà thôi, cho nên **“chinh phục người ngoài thì dựa vào trí tuệ... là chính”**, nếu cái trí tuệ... đó chân chánh, hợp tình, hợp lí.. thì người khác sẽ nể phục..., nếu nó chẳng thể thuyết phục... thì họ sẽ khinh khi, xem thường... .

Đối với người thân quen... như trong gia đình, anh em họ hàng, bạn bè, đồng nghiệp... thì họ là những người trực tiếp sống với mình, con người mình ra sao họ tự khắc cảm nhận được, chẳng cần mình phải mở miệng thanh minh, nói đạo nói lí gì đó..., cho nên **“chinh phục người quen thì phải dựa vào tấm**

lòng...”, mình ăn ở có đức hạnh, có trách nhiệm, biết quan tâm, lo lắng... thì tự nhiên sẽ cảm phục được chúng sinh vạn vật xung quanh..., còn không thì cũng bị chính những người quen ấy khinh khi, coi thường..., như vậy chẳng bàn đến người ngoài xã hội thấy thế nào làm gì nữa,... .

Cho dù là người có đức hạnh tốt đi nữa... nhưng những người thân quen... đôi khi cũng hiểu lầm, và cũng có nhiều chuyện trên đời này chẳng thể dùng lời nói mà hóa giải được, làm minh bạch được... bởi cảnh giới của mỗi chúng sinh là có sai khác, cái hiểu là sai khác..., cộng với bản ngã nữa... thì càng khó mà thông cảm, tha thứ... cho nhau những lúc bất đồng..., khi ấy chỉ có **“tấm lòng, tấm lòng..., và tấm lòng hơn nữa... như mẹ hiền Quan Âm... thì mới có thể hóa giải được,...”** .

“Con người... sống ra sao... đã trời đất quỷ thần... thấy rõ”, thôi thì **“người không hiểu... nhưng có trời... hiểu là được rồi, chỉ cần ta không làm gì thẹn với lòng mình thì cũng có thể ngẩng mặt lên trời mà nở nụ cười,...”**

Lòng người... ra sao?...

Trời cao... thấu hiểu...

Ăn ở thế nào?...

Quý thân... thấy rõ...

Người mà chính trực,...

Chẳng thẹn với lòng,...

Thị phi ngoài hiên...

Vẫn nằm ngon giấc...

...

Làm người gương mộ...

Bởi có trí tuệ...

Làm người kính yêu...

Bởi có tấm lòng...

Con người chính trực...

Lâu ngày, dài tháng...

Độ hóa muôn sinh...

Ở trong thâm lặng...!

Điểm đến số 98

**“lòng người muốn nói... hãy lắng nghe
người nói cho hết...**

**Bá tính muốn than... hãy lắng nghe
bá tính than cho cạn...”**

“Tâm sự của con người... cũng như những nỗi khổ trong cuộc sống của lê dân bá tính... vậy”, người có vai trò, nhiệm vụ, trách nhiệm... trong gia đình, xã hội... hãy biết lắng nghe để bao bọc lấy họ, cảm thông cho họ,..., cuối cùng là giúp đỡ để họ vượt qua những nỗi khổ tâm, vất vả... ấy. Tấm lòng này lên rộng lớn như trời cao mà che chở hết thảy... chứ đừng nhỏ hẹp, hơn thua... để rồi tự chuốc lấy phiền đau... cho tất cả, những người có tri thức, có trách nhiệm... mà không rộng lượng... thì lê dân bá tính... biết trông cậy vào ai?... .

“Người hiền muộn chẳng được nói..., lê dân cực khổ chẳng được than... thì ầm ứ trong lòng biết giải tỏa cùng ai?...”, để lâu trong lòng họ thì sẽ đến

lúc “tức nước mà vỡ bờ...”, “nội chính mà xảy ra chuyện chẳng hay... thì gia đình không còn giữ được, đất nước cũng không còn giữ được nữa...”, còn nói gì đến hạnh phúc gia đình với chả ổn định xã hội?... , cho nên người đứng đầu trong gia đình, xã hội... phải ý thức cho tốt,... . Hãy nhớ rằng: **“một gia đình hạnh phúc là gia đình không còn những nỗi khổ tâm... , cho đến một quốc gia hùng mạnh là quốc gia không còn sự cực khổ của lê dân bá tính” ,... .**

Trị quốc, an dân?...

Ngay ở nơi tâm...

Phải thỏa trước đã...

Lê dân, bá tính...

Chẳng sợ khổ nhục...

Chỉ sợ khổ tâm...

Chất chứa trong lòng...

Chẳng hóa giải được...!

Điểm đến số 99

“hoán đổi,...”

Vạn sự... trong đại tự nhiên, đại vũ trụ... này đều mang tính bảo toàn..., nó luôn bù đắp, luân chuyển, hoán đổi... cho nhau, chẳng thứ gì tự nhiên sinh ra và mất đi một cách vô lí cả,..., mà nó đều có nguyên nhân sâu xa, và gắn kết rất mật thiết, gắn gũi với nhau, y như toa tàu này và toa tàu tiếp theo thôi vậy,..., chẳng qua là trí tuệ của chúng ta đã nhìn nhận chúng quá thiện cận, là chưa đủ để minh bạch hết thảy mà thôi,... .

Giả như:

- Trong cùng một khúc sông vào mùa lũ, khi dòng nước chảy siết thì sẽ gây ra hiện tượng sạt lở, đất sạt lở ấy trôi theo dòng nước đến một khúc sông khác thì bồi vào, nó chẳng mất đi đâu cả,..., **chỉ là sự duyên đến lúc phải khác đi thôi,... .**

- Cũng như vậy: chúng sinh trong lục đạo, trong mười phương thế giới..., nó luân chuyển, hoán đổi cho nhau tùy vào nghiệp tội thiện ác,..., chẳng phải ở đâu đó sinh ra lắm người... thêm, lại ở đâu đó chết đi nhiều người... thêm,..., **chỉ là hiện tượng luân hồi chuyển kiếp... mà thôi.**

-

Bên trong một con người thì có vui đối với buồn, sinh đối với diệt,..., rồi đến đất nước đối với một đất nước kia, xã hội này đối với xã hội kia,..., xa hơn nữa là hành tinh này đối với hành tinh kia, vũ trụ này đối với vũ trụ kia,... – **hết thấy đều có sự tương tác tương xa mà gần, tương không liên quan mà lại kết nối mật thiết,..., chỉ có những người sáng đạo mới có thể nhìn nhận như thật được,... .**

Bên này lở thì bên kia bồi...

Bên này sinh thì bên kia tử...

Bên này hiện thì bên kia ẩn...

Bên này có thì bên kia không...

...

Pháp giới... hiện thì tự tánh... ẩn...!

Điểm đến số 100

“cân bằng,...”

Nếu có thể nhìn nhận đại tự nhiên, đại vũ trụ... là một thể thống nhất..., không nhìn riêng rẽ, thiên lệch... nữa thì hết thấy sự việc đều thấy nó diễn ra một cách hết sức hợp lí và dĩ nhiên,..., thiện ác, đúng sai, chánh tà, thịnh suy, sinh diệt, ẩn hiện..., chẳng có gì là không minh bạch và khó hiểu cả,... . Nhà Phật nói: **“một khi Phật Nhãn được khai mở ra thì hết thấy sự việc trong thập pháp giới... đều thấy rõ như ở ngay trước mắt,...”**.

Sở dĩ mọi sự thiên lệch... là bởi vì **tâm của chúng sinh bất giác (vọng động, không thanh tịnh...)**, cho nên tạo ra các nhân tố làm vạn vật xê dịch, pháp thân biến đổi, mất cân bằng..., **tham sân si mạn nghi ác kiến... chính là những nhân tố chính ấy**. Nếu có thể bình hòa, thanh tịnh...(tức ở chỗ trung dung, trung đạo, tỉnh giác...) thì mọi sự đều ở chỗ cân bằng, hiền hòa, an ổn..., **“chúng sinh... sẽ như Phật, Bồ Tát..., xã hội... sẽ như Cực Lạc, Thiên Đàng...”**.

Không bên lở thì không bên bồi...

Không bên sinh thì không bên tử...

Không bên hiện thì không bên ẩn...

Không bên có thì không bên không...

...

Tự tánh... hiện thì pháp giới... ẩn,...!

Điểm đến số 101

“muốn duy trì trật tự và ổn định xã hội,...

**– thì mọi thứ phải đưa được nó về gần với
sự cân bằng,...”**

**“Để đưa được các vấn đề trong xã hội... trở nên
ổn định thì nhận thức chung phải giống nhau
nhiều, lợi ích chung phải công bằng nhiều,...”,** lòng
người không phần uất, sự việc không thiên lệch... thì
chẳng có mâu thuẫn nào xảy ra cả,...

Giả như:

- Một người bị người khác chèn ép, bóc lột...
nhiều, trông như bị thiệt thật nhưng không
biết rằng ở trong quá khứ (có thể là kiếp
trước...) họ cũng đi chèn ép, bóc lột... người ta
rồi,... . Hoặc nếu bây giờ mới bị thì cái nợ này
sẽ đòi lại vào những lúc khác, kiếp khác,... .
“Vay trả, ân oán... sẽ luôn công bằng nếu xét

ở vô lượng thời gian,...”, và vạn sự vật, hiện tượng... trong đại tự nhiên, đại vũ trụ... cũng đều như vậy,..., **mọi thứ đều tuần hoàn, hoán đổi với nhau...** trong sáu đường luân hồi, trong thập pháp giới,... .

- Như một chủ tịch tập đoàn có thể bóc lột sức lao động của 100.000... người công nhân chẳng hạn thì 100.000... kiếp trước, từng kiếp một ông đã từng bị 100.000... người công nhân này bóc lột rồi, nay đòi lại cho công bằng thôi..., hoặc bây giờ ông tạo... thì 100.000... kiếp sắp tới tái sinh mà trả nợ từng người, từng người một,... .

-

Nếu không ai bóc lột ai... thì đó là một điểm cân bằng (là cân bằng trong tâm trí, tâm trí ở trạng thái tỉnh giác, thanh tịnh, trung dung, trung đạo...)..., và **trong đạo lí thế gian thì hẳn nó phải đi cùng với sự đoàn kết, yêu thương nhau, chia sẻ cho nhau,... –**

cái đó gọi là luân thường đạo lí mà các bậc Thánh Nhân xưa nay đều chỉ dạy cho chúng sinh mê lầm,..., tất cả các đạo lí thế gian hay xuất thế gian... đều dựa vào đây mà lập bày,... .

Tự tánh... không tỏ,...

Người người... mâu thuẫn...

Bao thứ mê lầm,...

Vạn sự rối loạn,...

Từ đó có ra,...

...

Tự tánh... tỏ rồi,...

Người người... làm Phật,...

Vạn sự cân bằng,...

Chẳng còn rối loạn,...

Nhân gian... Cực Lạc,....!

HẾT

+ Nội dung chính của Bộ Sách:

- ✓ Cơ sở chính để xây dựng bộ sách dựa trên tất cả đạo lí, giáo lí... hay sự giáo dục nhân đức tốt đẹp của con người, của mọi tôn giáo, không có sự phân biệt.
- ✓ Tác giả lấy sự thể hội về cuộc sống,..., đặc biệt về Nho Giáo, về Phật Giáo... để xây dựng bộ sách *Những Điểm Đến Của Nhận Thức*.
- ✓ ...
- ✓ Bộ Sách: *Những Điểm Đến Của Nhận Thức* hiện tại có 12 tập, mỗi tập đều có 101 điểm đến chia làm hai phần. Phần một là phần CON NGƯỜI (gồm 75 điều) - chủ yếu nói đến những gì thuộc về tâm hồn của con người và cách nhìn nhận đạo lí để tu dưỡng bản thân. Phần hai là phần XÃ HỘI (gồm 26 điều) - chủ yếu nói đến những góc nhìn thẳng tới bản chất của xã hội, bản chất của vũ trụ vạn vật... để mỗi người có cách ứng xử tốt hơn tới xã hội, tới vạn vật...!

 Những tư tưởng cụ thể để viết bộ sách:

- “Muốn” mọi người hiểu hơn về bản thân mình.
- “Muốn” mọi người có được sự thức tỉnh của tâm hồn, có một cuộc sống chủ động, đối xử hòa ái với nhau.
- “Muốn” mọi người hướng đến và thấy được tầm quan trọng của đạo Phật đối với dân tộc, “bởi sự trường tồn và mạnh mẽ của dân tộc có đóng góp vô cùng to lớn của đạo Phật và bởi đó là con đường linh hội trí tuệ và rèn luyện đạo đức vĩ đại nhất của nhân loại”.
- “Muốn” mọi người tìm hiểu và rèn luyện giáo lý Phật Pháp,..., ít nhất là để thấy đó là giá trị văn hóa rất lớn của nhân loại... theo một cách nhẹ nhàng, thực tế từ cuộc sống,..., từ đó giúp mọi người phát triển được nhiều nhận thức tốt đẹp đối với mọi người, đối với xã hội, với môi trường... .
- ...
- “Muốn” mọi người yêu thương nhau.
- “Muốn” mọi người phân nào đó hiểu được bản chất “chân tướng vũ trụ nhân sinh” - hay hướng tới cái “ngộ đạo” để tu dưỡng bản thân, hướng đến “cái vô ngã” để an vui - tự tại - giải thoát!

Cuốn sách giác ngộ

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

BẠCH MÃ CHÚC BẠN
LUÔN BÌNH AN VÀ HẠNH PHÚC

